

4 hukuk öğrencisinin Ankara seyrüseferi

► Ankara, Yücel Hocadan kısacık bir günde çok şey kazandı. Başkentten bizim kazandıklarımız ise paha biçilemez idi.
Kevser Urhan - 5'te

Muazzez Hocanın dünyasında bir gün

► Beslenme ve Diyetetik Bölüm Başkanımız Prof. Dr. Muazzez Garipağaoğlu Ortaköy'deki evinin kapılarını Medipost'a açtı.
Feride Ağır'ın röportajı 7'de

"Üç ayda İngilizce diye çıkanlar dil eğitimini baltaladı"

► Murat Culdüz'a göre İngilizce kıskanç bir sevgili gibi, sen onu terk ettiğin anda seni terk eder...
Sevda Kurtulmuş'un röportajı 9'da

"Engelsiz aslanlar"

Dünya Şampiyonu Galatasaray Spor Kulübü Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımı, Medipol öğrencileri ile buluştu.
3'te

MEDİPOST

İSTANBUL MEDİPOL ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİ GAZETESİ

MAYIS 2012 - 3. SAYI

Oscar heykelticikleri sahiplerini buldu

Oscar'a bu yıl Fransızlar damgasını vurdu. 5 dalda Oscar kazanan The Artist göz doldurdu.
Başak Ülker - 15'te

Toplumun önderlerini yetiştirmek istiyoruz

Rektör Sabahattin Aydın, Medipol'den mezun olan öğrencilerin topluma yön veren insanlar olmalarını arzu ettiğini söyledi. Aydın, belli alanlarda hizmet veren insanlar yetiştirmiş olmakla gerçek amaçlarına ulaşamayacaklarını, gerçek amaçlarının gelecekteki Türk toplumunun önderlerini Medipol'de yetiştirmek olduğunu söyledi. Erasmus anlaşmalarına başladıklarını bildiren Aydın, önümüzdeki yıl yurtdışına öğrenci göndereceklerini kaydetti.

"Marangozluk baba mesleğim"

Özel yaşamına dair çok özel bilgileri de Medipost ile paylaşan Aydın, güneş batmadan önce eve gidebildiği günlerde ve hafta sonları ya bahçesinde çalıştığını ya da atölyesine inip baba mesleği olan marangozluğu sürdürdüğünü anlattı. O kadar ki bazı zamanlar komşularının sandalyelerini bile Rektör Aydın tamir ediyormuş.
Nurhayat Elif Sifil'in röportajı 4'te

Yeryüzündeki en ilginç hastalıklar

Kurt Adam Sendromu, Fil Hastalığı, 80 Yaşındaki Çocuk Sendromu, Mavi Ten Rahatsızlığı, Alice Harikalar Diyarında Sendromu, Yürüyen Ceset Sendromu, Sıçrayan Fransız Rahatsızlığı, Vampir hastalığı... Onlar yeryüzünde bazen sadece birkaç kişide görülen en ilginç hastalıklar. Bu hastalıklara yakından bakmaya ne dersiniz?
Emine Gül Doğanay - 12'de

Bir moda absürtlüğü: "Bugün ne giysem"

Bu program sayesinde Türk kadınının giyinmeye meraklı olduğunu ama yarışmaya katılan kadınların pek de giyim kültüründen nasiplenmediğini anladım. Şık olmanın abiye giymek olduğunu zannedenler ne kadar da çokmuş böyle!
Atiye Selin Uzun - 14'te

Medipol'de asayiş berkemal

Medipol Güvenlik Amiri Erkan Şahin'e "Bu binada güvende miyiz?" diye sorduk. 6 bin metrekarelik alanı güvenlik personeli ile 7/24 koruduklarını söyleyen Şahin ekledi: "Hâkim olduğumuz kamera sistemi ve personelimizin işine vakıf olması sayesinde x-ray gibi bir teknolojiye şu an ihtiyaç yok. Acil bir durumda bağırsanız koşar geliriz."
Hilal Şahin'in röportajı 10'da

Halı sahanın şampiyonu:

FTR-2

İstanbul Medipol Üniversitesi 2. Halı Saha Turnuvasının şampiyonu FTR-2 takımı oldu. Final maçında Hazırlık Bosphorus ile karşılaşan FTR-2, maçtan 3-1 galip ayrılarak şampiyonluğa uzandı.
3'te

Batıda sönmeyen hilal: Bosna-Hersek

Bosna'ya gelip de Boşnak böreği yemeden ayrılmak olmaz. Başçarşı'daki börekçilerden istediğiniz çeşidi sipariş edebilirsiniz. Ancak börek deyince türünü de belirtmeniz gerekiyor. Kıymalı istiyorsanız burek, peynirli istiyorsanız simica, ıspanaklı istiyorsanız zelvenica, patatesli istiyorsanız pita diyerek sipariş etmenizde fayda var.
Zeynep Tuğba Yalman - 16'da

Medipol'e hoş geldin bahar!

Bahar, bu yıl da İstanbul Medipol Üniversitesi'ne erken geldi. Sosyal Sorumluluk Kulübü'nün bu yıl ikincisini gerçekleştirdiği Bahar Panayırı ile öğrenciler yeni mevsimi coşku içinde karşıladı.

Lobide gerçekleştirilen panayır, sabah saatlerinde yiyecek ve içecek standında başladı. Öğrenciler, hocalar ve idari personel, öğrencilerin evlerinde yaptırarak getirdikleri yiyeceklerle kahvaltılarını yaptılar. Standa ilgi büyüktü. Yöresel tatların da yer aldığı stantta, yüzü aşkın çeşit pasta, börek, dolma ve salata satışı sunuldu.

Öğle saatlerinde müzik dinletisi başladı. Esad Bugra Toksöz, Faik Alper Ersöz, Semih Sarp ve Özgün Alkan'ın gitarları ile renk kattıkları programda Selen Subaşı, Harika Ödemiş ve Erkan Sultanoğlu sahneye gelerek sevdikleri şarkıları yorumladılar. Öğrenciler, arkadaşlarının performanslarına alkış ve tezahüratlarla cevap verdiler.

Sosyal Sorumluluk Kulübü Sorumlu Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Saime Batirel ve Sağlık, Kültür ve Spor Dairesi Başkan Vekili Funda Karabağlı'nın koordinatörlüğünde hazırlanan programda, daha önce düzenlenen kampanyalarda toplanan yardımlar ile satın alınan 4 adet tekerlekli sandalye sahiplerine takdim edildi.

Programın sonunda, panayırda yiyecek-içecek standlarından alışveriş yapan öğrenciler arasında çekiliş yapıldı. Genel Sekreter Prof. Dr. Ömer Ceran'ın yaptığı çekiliş sonunda 4 öğrenciye 5 gün boyunca ücretsiz yemek fişi takdim edildi.

Medipol konseri Ali Emiri'de yapıldı

İstanbul Medipol Üniversitesi Türk Müziği Korusu, Fatih Emiri Kültür Merkezi'nde konser verdi. Öğretim üyeleri ve öğrencilerin birlikte yer aldığı topluluk, Şef Dr. Aylin Şengün Taşçı'nın yönetiminde Türk Müziği'nden örnekler sundu.

Gecede saz sanatçılarından kanda Bahadır Şener, udda Hakan Aydınlik, kemençede Nevâ Gülses, çelloda Dilek Yüzlüer ve ritimde Ferruh Yarkin sahne aldı. Konserde İstanbul Devlet Türk Müziği Topluluğu ses sanatçısı Osman Ziyağil konuk solist

olarak sahne aldı.

Öğretim görevlileri, araştırma görevlileri ve öğrencilerin yanı sıra, konserde, Medipol Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Şeref Demirayak, Sağlık Bilimleri Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölüm Başkanı Prof. Dr. Huriye

Çatalca ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü Prof. Dr. Nevzat Koç da şarkıları seslendirdi. Salonu hınca hınç dolduran izleyiciler de şarkılara eşlik ettiler. Haftalardır konser için hazırlanan koronun şarkıları izleyicilerden yoğun alkış aldı. Konserin sonunda Rektör Prof. Dr. Sabahattin Aydın ve Genel Sekreter Prof. Dr. Ömer Ceran, Aylin Şengül Taşçı'ya çiçek sundular. Dinleyiciler, konser bitiminde alkışlarıyla koroyu tekrar tekrar sahneye çağırıldı.

TRT kameraları Medipol'de

Medipol'ün Türkiye'de bir ilke imza atarak öğrencileri Anayasa yapım çalışmasına dâhil ettiği proje ilgi görmeye devam ediyor. TRT Haber'den gelen bir ekip, öğrencilere mikrofon uzattı.

TRT muhabiri, Hukuk Amfisinde gerçekleştirilen mülakatların ardından Rektör Sabahattin Aydın ve Hukuk Fakültesi öğretim üyesi Yücel Sayman ile de kısa röportajlar gerçekleştirdi.

"Yeni Anayasa" için önerilerimizi TBMM Başkanı Çiçek'e sunduk

İstanbul Medipol Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Sabahattin Aydın, Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mehmet Akif Aydın, Öğretim Üyesi Prof. Dr. Yücel Sayman ve öğrencilerden oluşan bir heyet, yeni Anayasa'ya ilişkin talep ve önerilerini TBMM Başkanı Cemil Çiçek'e sundu.

Burada konuşan Rektör Aydın, üniversitenin görüşünün öğrencilerden, akademisyenlerden ve çalışanlardan gelen talepler doğrultusunda oluşturulduğunu belirterek, "İşe öğrencilerden başladık. Türkiye'de ilk defa bir üniversite,

bir konudaki görüşünü bir kurula ya da seçtiği kişilere yaptırmıyor, üniversiteyi oluşturan kişilerin taleplerinden kendi görüşünü hazırlıyor diye konuştu.

Hak ve özgürlüklerle ilgili sınırsızlık talebi

TBMM'ye sunulan öneriler paketinde, öğrencilerin hak ve özgürlüklerle ilgili sınırsızlık talebi dikkat çekiyor. Devletin biçim ve nitelikleri, devletin yapılanması, eğitim sisteminde değişiklik, hak ve özgürlüklerle ilgili maddeler de en önemli talepler arasında yer alıyor.

Şentop, Medipol öğrencilerinden yeni Anayasaya katkı sunmalarını istedi

AK Parti İstanbul Milletvekili, Anayasa Komisyonu Başkanvekili ve Anayasa Uzlaşma Komisyonu Üyesi Mustafa Şentop, Medipol öğrencileri ile buluştu. Öğrencilerin yoğun ilgi gösterdiği etkin-

likte konuşan Şentop, yapılmak istenen yeni Anayasaya dair görüşlerini paylaştı.

Şentop, Medipol öğrencilerden yeni anayasa sürecine katkı sunmalarını istedi.

Osman Can: Halkın onayladığı değil, halkın yaptığı anayasa olmalı

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi ve Eski Anayasa Mahkemesi Raportörü Doç. Dr. Osman Can, kamuoyunda tartışılan Anayasa tartışmalarına Medipol'de açılım getirdi.

Hukuk Kültürü Kulübü'nün düzenlediği "Demokrasi ve Türkiye"

konulu söyleşide konuşan Can, şöyle dedi: "Bizler toplumun her ferdi bu süreci Ankara'daki bürokratların ya da sadece birkaç hukukçunun insafına bırakamayız. Bu ülkede kendimiz yaşayacağımıza göre nasıl bir ülke kuracağımızı hayal etmeli ve anlatmalıyız."

Medipol öğrencileri Çanakkale'de

İstanbul Medipol Üniversitesi öğrencileri Çanakkale Şehitliği'ne gezi düzenledi. Sanat Tarihi ve Gezi Kulübü'nün düzenlediği geziye 45 öğrenci katıldı. Gezi kapsamında, 17 Mart gecesi Çanakkale'ye doğru yola çıktı.

Sabah saatlerinde Eceabat'ta verilen kahvaltı molasının ardından rehber eşliğinde devam

eden Şehitlik turu kapsamında Gelibolu Yarımadası, Kilitbahir Kalesi, Namazgâh ve Rumeli Tabyaları, Bigalı Köyü, Anzak Koyu, Arıburnu, 57. Alay Şehitliği, Anafartalar, Conkbayırı, siperler gibi birçok mekân dolaşıldı. Gezi, Çanakkale Müzesi ziyaretinin ardından sona erdi. Öğrenciler akşam saatlerinde İstanbul'a döndü.

İstanbul Medipol Üniversitesi öğrencileri Çanakkale Şehitliği'ne gezi düzenledi. Sanat Tarihi ve Gezi Kulübü'nün düzenlediği geziye 45 öğrenci katıldı.

MEDİPOST

İstanbul Medipol Üniversitesi Öğrenci Gazetesi
Mayıs - 2012, Sayı: 3

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Prof. Dr. Gürkan Öztürk

Yayın Koordinatörü
Ömer Çakkal

Grafik - Tasarım
Murat Çakır
Medicom

Yayına Hazırlayanlar

Abdülkadir Yıldız, Atiye Selin Uzun, Başak Ülker, Emine Gül Doğanay, Feride Ağır, Hilal Şahin, Kevser Urhan, Münire Yücekaya, Nurhayat Elif Sifil, Ömer F. Özcelep, Sevda Kurtulmuş, Zeynep Tuğba Yalman

Yönetim Adresi

İstanbul Medipol Üniversitesi
Unkapanı, Atatürk Bulvarı No:27 34083
Fatih-İstanbul
Tel: 0212 453 48 66

Baskı: Ege Basım Ltd. Şti.

Esatpaşa Mah. Ziya Paşa Cad. No: 4 Ege
Plaza Ataşehir/İstanbul Tel: 0216 472 84 01

Halı sahanın şampiyonu FTR-2

İstanbul Medipol Üniversitesi 2. Halı Saha Turnuvası'nın şampiyonu FTR-2 takımı oldu. Final maçında Hazırlık Bosphorus ile karşılaşan FTR-2, maçtan 3-1 galip ayrılarak şampiyonluğa uzandı.

Fakülte ve bölümler içinde oluşturulan takımlar arasında yapılan mücadelenin ardından finale kalan iki takım, Çapa'daki Uzunyusuf Spor Tesislerinde karşı karşıya geldi. Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Bölümü 2. sınıf öğrencilerinden oluşan FTR-2 takımı ile İngilizce Hazırlık sınıfından oluşan Hazırlık Bosphorus takımları arasındaki maç çekişmeli geçti. Müsabakayı yaklaşık 100 kişilik bir grup izledi. Taraftarların yoğun tezahüratları arasında devam eden

maçta galip gelen FTR-2 takımı, 2. Medipol Halı Saha Turnuvası'nın şampiyonu oldu.

Maçın ardından kupa törenine geçildi. Öğrencilere madalyalarını ve şampiyon takıma şampiyonluk kupasını Sağlık, Kültür ve Spor Dairesi Başkan Vekili Funda Karabağlı ile Hazırlık sınıfı hocaları takdim etti. Maçın ardından öğrenciler birlikte 2 tepsi baklava yedi.

Medipol Halı Saha Turnuvası'nın şampiyonu FTR-2 takımının kadro-

su şu öğrencilerden oluştu:

Arif Özkaya
Baran Özbilen
Ömer Faruk Özcelep
Ali Demircan
Mehmet Salih Tan
Ahmet Emir
İsmail Tolga Dinç
Birkan Babacan
Hüseyin Biçer
Uğur Ertuğrul
Eren Avcıl

Erdoğan Kunter her sabah Samanyolu ekranında!

İstanbul Medipol Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Erdoğan Kunter ve okulumuzun uzman klinik psikoloğu Sevilay Sitrava Güneç, Samanyolu TV'de yayımlanan Hayatın Nabzı ekranlarında izleyici karşısına çıkıyor.

Samanyolu TV'de her sabah

8.30-9.45 arası ekrana gelen Hayatın Nabzı programını bir süredir Erdoğan Kunter sunuyor. Kunter, akıcı üslubu ile programı başarı ile yönetiyor. Yorumları ile programa katılan Sevilay Sitrava Güneç ise hastalıkların psikolojik etkileri hakkında izleyicileri bilgilendiriyor.

Beslenme öğrencileri suşi yaptı

Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü 2. Sınıf öğrencileri, Medipol mutfağında suşi yaptı. Beslenme antropolojisi dersi kapsamında Bölüm Başkanı Prof. Dr. Muazzez Garipağaoğlu ve ders hocası Necla Şahiner Özgüneş'in eşliğinde mutfağa giren öğrenciler, Japonların geleneksel yemeği suşi yapmayı öğrendi. Dersin sonunda lobide bulunanlara suşi ikram eden öğrenciler, Rektör Sabahattin Aydın'ı da unutmadı. Kendisine gelen suşi tabağından tadan Rektör Aydın, ilk kez suşi yediğini ve bunun çok hoş bir sürpriz olduğunu söyledi.

Beslenme ve Diyetetik öğrencileri Halk Ekmek'i ziyaret etti

İstanbul Medipol Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü 2. Sınıf öğrencileri, İstanbul Halk Ekmek'in (İHE) Cebeci Fabrikası'nı ziyaret etti.

Bölüm başkanı Prof. Dr. Muaz-

zez Garipağaoğlu'nun eşlik ettiği 64 öğrenci, her yüzbinlerce ekmeğin üretildiği tesislerde görevlilerden bilgi aldı. Yrd. Doç. Dr. Nihal Büyüksulu'nun da katıldığı gezide, öğrenciler ekmeğin yapım aşamalarını öğrendiler.

Yazar Beşir Ayvazoğlu, Mehmet Akif'i Medipol'de anlattı

Şair, Yazar ve Gazeteci Beşir Ayvazoğlu, "İstiklal Şairimiz" Mehmet Akif Ersoy'u İstanbul Medipol Üniversitesi'nde anlattı.

12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü yıldönümü nedeni ile düzenlenen anma etkinliğine katılan Ayvazoğlu; sanatı, yaşamı ve

bilinmeyen yönleriyle Mehmet Akif'i anlattı.

Moderatörlüğünü Yrd. Doç. Dr. Levent Korkut'un yaptığı söyleşide Hukuk Fakültesi öğrencileri ile bir araya gelen Ayvazoğlu, İstiklal Marşı'nın kabulü sürecini öğrencilerle paylaştı.

Diyetisyen Ece Nevra Durukan Medipol öğrencileriyle buluştu

Nestle Beslenme ve Sağlıklı Yaşam Müdürü Diyetisyen Ece Nevra Durukan Medipol öğrencileriyle buluştu. Medipol Üniversitesi Beslenme ve Diyetetik Bölüm Başkanı Prof. Dr. Muazzez Garipağaoğlu'nun davetlisi olarak

üniversitemizi ziyaret eden, Nestle Beslenme ve Sağlıklı Yaşam Müdürü diyetisyen Ece Nevra Durukan, Beslenme ve Diyetetik Bölümü öğretim üyeleri ve öğrencileriyle bir araya gelerek, tecrübe ve bilgilerini paylaştı.

"Engelsiz aslanlar"

Tezahüratlarla karşılanıp tezahüratlarla uğurlandılar.

Dünya Şampiyonu Galatasaray Spor Kulübü Tekerekli Sandalye Basketbol Takımı, Medipol öğrencileri ile buluştu. Koç Sedat İncesu ile oyuncular Matt Scott, Seyran Ormankurt ve Fikri Gündoğdu, "Engellilik ve Yaşam" başlıklı etkinlikte Medipol öğrencilerinin sorularını yanıtladı.

ultraAslan Üni Medipol, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü ile Medipol Üniversitesi Engelli Öğrenci Birimi'nin ortaklaşa düzenlediği söyleşi, Hukuk Amfisinde yapıldı. Takımı anlatan bir videonun izlenmesinin ardından ilk sözü takım antrenörü Sedat İn-

cesu aldı. İncesu, fizyoterapi eğitimi alan öğrencilere, "İlerleyen yıllarda mesleğinizi yapmaya başladığımızda bize dokunmaktan, bizi tedavi etmekten çekinmeyin. Çünkü biz de herkes kadar sağlıklı ve güçlüyüz. Eğer çekinirseniz biz nasıl tedavi olabiliriz ki" dedi.

Oyunculardan Seyran Ormankurt ise bir soru üzerine insanların kendileri için yapabileceği en iyi şeyin kendilerine normal davranmaları, özel bir şey yapmamaları olduğunu söyledi.

Matt Scott ise salonda bir sürpriz yaşadı. Öğrenciler, doğum günü bugün olan Scott için sürpriz bir doğum günü pastası getirdiler. Pastayı kesen Scott, sempatik tavırları ile beğeni topladı.

Söyleşinin sonunda Candan Al- gun, Koç Sedat İncesu'ya bir plaket verdi. Öğrenciler programın ardından oyuncular bol bol hatıra fotoğrafı çektiler.

Aydın: Toplumun önderlerini Medipol'de yetiştirmek istiyoruz

Başlıktaki cümleyle anlatıyor Medipol'ün vizyonunu Rektör Aydın. Medipol'ün nereden gelip nereye gittiğini de konuştuk ama beni en çok insan Sabahattin Aydın etkiledi. Rektör Hoca her sabah 7'de okula geliyor, yemekte hep farklı bir masaya katılıp öğrencilerle yemek yiyor. Akşam eve gittiğinde ise önce ya bahçesinde çalışıyor ya da atölyesine inip baba mesleği olan marangozluğu sürdürüyor. Bazı zamanlar komşularının sandalyelerini bile tamir ediyor.

Röportaj: **NURHAYAT ELİF SİFİL**
DIŞ HEKİMLİĞİ 1

Hocam, "Medipol Üniversitesi" fikri nasıl doğdu? Üniversitenin temelleri nerelerde atıldı? Siz başından beri kurucu kadroda mıydınız?

Medipol Üniversitesi'nden önce bir sağlık grubu olarak sağlık alanında hizmet verme düşüncesi 1980'li yıllara dayanır. Sağlık sisteminin çok da iç açıcı olmadığı, insanların güler yüzlü sağlık hizmetine erişmekte zorlandığı dönemlerde, bir anlamda vatandaşa daha insancıl yaklaşacak sağlık kuruluşları oluşturma fikrinden yola çıkılmış. Çıkmış diyorum çünkü benim öğrenci olduğum yıllardaydı bunlar. Daha sonra açılan bazı hastaneler birleştirilmiş ve "Medipol" ismiyle bir hastaneler ve poliklinikler grubu oluşmuş. Yani aslında bu işin temeli insanlara "güler yüzlü sağlık hizmeti" verebilme düşüncesi. Daha sonra bilhassa Medipol'ün yönetiminde söz sahibi olan arkadaşlarımız, sektördeki 20 yılı aşkın tecrübenin eğitim alanına kaydırılması gerektiği fikriyle bir araya girdiler. Ben kurucu kadroya bu dönemde dâhil oldum.

Yurtdışı tecrübesi düşünen öğrenciler için Medipol'de ne gibi imkânlar var?

Biz bunu birkaç kademede planlıyoruz. Birincisi özellikle İngilizce hazırlık sınıfında okuyan öğrencilerimizin yaz tatilinde İngiltere'de dil okullarına gitmelerini teşvik ediyoruz. İkincisi Erasmus şartını aldık ve yurtdışındaki üniversitelerle görüşüyoruz. Hatta Almanya Hamm Üniversitesi ile ilk anlaşmamızı yaptık. Bu vasıta ile inşallah önümüzdeki yıl yurtdışına gönderdiğimiz öğrencilerimiz olacak. Üçüncü basamak ise; Erasmus programı dışında, okullarla ikili ilişkilerimiz içerisinde ortak bir program açma veya öğrenci değiş tokuşu gibi planlarımız da var.

Peki, sizin öğrencilerden beklentileriniz neler?

Bu süreçte öncelikle öğrencilerimizin bizi eleştirmesini isteriz. Niye bunu isteriz? Çünkü ancak bu şekilde geri bildirimlerle hızlı ilerlemeler olur. Aksi takdirde biz kendi yaptığımızdan memnun oluruz ve bu memnuniyet bizi zamanla ataletle sürükler. Bir de öğrencileri-

mizin mesleki anlamda kendilerini şimdiden yetiştirmelerini beklerim. Çünkü fakültelerimizden mezun olan öğrencilerimizin iş sorunu olmayacağını daha önceden birçok kez belirtmiştik. Mezun olduklarında mesleğe hemen başlayacak gibi kendilerini yetiştirmeleri gerekiyor.

Öğrencilerinizi ileride nasıl bir profilde hayal ediyorsunuz, nelerde söz sahibi olmalarını istiyorsunuz?

Medipol'den mezun olanların topluma yön veren insanlar olmalarını isteriz. Biz belli alanlarda hizmet veren insanlar yetiştirmiş olmakla gerçek amacımıza ulaşmış olmayacağız. Bizim gerçek amacımız, gelecekteki Türk toplumunun önderlerini yetiştirmektir. Dolayısıyla bu topluma önderlik edebilecek, yön verecek kişileri Medipol mezunlarından çıkarsa işte o zaman amacımıza ulaşmış olacağız.

Hocam böyle diyorsunuz da bizim daha bir kampüsümüz bile yok! Büyük hedefleri olan öğrencilerden bahsediyoruz ama bunun için okulun yeterli altyapısı var mı?

Kampüs sorunu var, yurt sorunu var, fiziki şartlarda sorunlar var. Biz şu an önümüzdeki iki yoldan birini seçmek zorundayız. Ya mevcut fiziki şartlarımıza razı olup yavaş yavaş ilerleyen bir eğitim kurumu olarak var olacağız ya da hedeflerimize hızlı ulaşmak için bir yandan hızlı büyüyeceğiz, bir yandan da fiziki şartlarımızı geliştireceğiz. Biz ikinci yolu tercih ediyoruz. Onun için bir yandan bütün ekip üniversite hastanesi için harıl harıl çalışırken, bir yandan kampüsün imar ve ruhsat sorunları ile boğuşurken, diğer yandan mevcut binamızı büyütme ve fiziki şartlarını iyileştirmek gayretindeyiz. Dikkat ederseniz alternatifli çalışıyoruz. Yani bir yere odaklanıp oranın şartlarıyla var olmaya çalışmıyoruz. Ümidimiz, kampüs inşaatının çok önceden başlamasıydı. Ancak İstanbul'da biliyorsunuz imar durumları, yapı ruhsatları biraz vakit alıyor. Beklentilerimizin ötesinde bir gecikme oldu. Ama yine ümit ediyorum ki gelecek sınıfa başladıklarında öğrencilerimiz, artık bana değil, kampüs inşaatını yürüten teknik elemanlara, "Kampüsümüzü ne zaman bitireceksiniz?" diye

soracaklar. Ama şimdilik bunu bir tarafa bırakıp mevcut şartlarımızı en verimli, en ideal şekilde kullanmanın yollarını aramalıyız. Çünkü bekleyip, o şartların oluşmasıyla gelişmemizi başlatmaya vaktimiz yok. Bizim gelişip büyümemize fiziki şartlar gerekirse arkadan eşlik edecek.

Kamuoyunda şöyle bir algı var: Vakıf üniversitelerinde okuyan öğrenciler varlıklı ailelerin çocuklarıdır denip bazı sivil toplum kuruluşları onlara burs vermek istemiyor. Bu konuda neler söylersiniz?

Bu çok yanlış bir algı. Birçok aile çok varlıklı olduğu için değil, aynı şehirde hatta kendi evine yakın bir yerde çocuğunu okula vermek istediği için özel okulu tercih ediyor. Yoksa şehir dışında öğrenci okutmakla aynı masraf. Yani kendi gücünü zorlayarak okul parası ödeyen bir ailenin çocuğunun burs almak hakkıdır diye düşünüyorum.

"Marangozluk baba mesleğim, komşularımın sandalyelerini ben tamir ederim"

Buraya kadar Medipol'ü konuştuk. İzin verirseniz biraz da bir baba, bir eş, bir insan olarak Sabahattin Aydın'ı konuşmak istiyoruz. Nelerden hoşlanırsınız? Örneğin hafta sonu boş bir gününüz nasıl geçer?

Üniversiteyi bitirinceye kadar yaz tatillerinde farklı yerlerde çıraklık yapmış olmakla birlikte, baba mesleği olan marangozluk ile para kazandım. Hatta mezun olduğum sırada evlenmiş olduğum için öğrenciliğimin son günlerinde, gelirim de marangozlukla sağladım. Doktor olduğum dönemde de... Şu anda da evimin altında küçük bir atölyem var. Akşam güneş batmadan eve yetişebildiğim günlerde ve hafta sonları en çok sevdiğim iş orada çalışmaktır. Öyle ki komşularımın kırılmış sandalye ve mobilyalarını ben tamir ederim. İkincisi, bahçeli bir eve kavuştuktan sonra bahçeyle uğraşmak da çok hoşuma gitmeye başladı. İstanbul'da yetişmiş bir insan olarak çok fazla bahçe ve tarım kültürüm yoktu. Ama son beş yıldır bahçeli bir evim olunca onun da

bana çok haz veren bir şey olduğunu keşfettim. Lise dönemimde yazı yazmaya çok meraklıydım. İlkokulda başladığım şiir defterlerim vardı. "Bir lisenin hatıra defteri" adı ile haftalık bir gazetede günlüklerim yayımlanırdı. Ancak üniversiteden sonra akademik literatürü takip edince, o edebiyat zevkimin ve yeteneğimin kaybolduğunu üzülerek gördüm. Şimdiki yazılarıma bakıyorum, bana kuru geliyor.

Biraz ailenizden bahsedebilir misiniz?

Üç oğlum var. Büyük oğlum bilgi işlemle uğraşiyor. Onun dünyası bilgisayar ve dijital rakamlardan ibaret. Sanat yeteneği benim gibi zayıf. Diğer iki oğlum çok güzel müzik kulağına sahip... Ut, bağlama, ney, gitar gibi birçok müzik aletinde başarılılar. Eşim kadın doğum uzmanı. Aynı zamanda fakülteden sınıf arkadaşım. Evlendiğimden beri annem ve babamla birlikteyiz. Çekirdek aile değiliz yani. Eşimin ihtisas yaptığı, eve gelmediği, yoğun olduğu zamanlarda, çocuklarımız artık kim kimin oğlu, gerçek anneleri kim, iyice karıştırmışlardı. (Kahkahalar) Kendilerini babaanneleri büyütüyordu. Burada şuna da vurgu yapmak isterim: Sanayileşen toplumda bireyler arası bağları zayıflatılmış bir çekirdek aile yapısına doğru itiliyoruz. Bunun da insanları özgürleştirdiği söyleniyor. Oysa çekirdek aile yapısının bireylere özgürlük ortamı sağladığı izlenimi yanıltır. Çekirdek aile yapısı, tam tersine, çalışan anne baba için özgürlüğü daha çok kısıtlıyor. Düşünün ki İstanbul şartlarında dünyaya çocuk getirmiş olan bir kadın, bebeğini kime güvenip bırakacak da iş yaşamını sürdürecektir? Bu durum zamanla çocukları ortada kalan bir aileye dönüşüyor. Dolayısıyla da

evlilikler, çocuk sahibi olmaktan ve mutlu aile ortamı kurmaktan kaçınan ortaklıklara dönüşüyor. Eğer annem ve babam bizimle olmasaydı eşim bu kadar özgür davranamazdı, ben de öyle.

Son olarak ne tür müzik dinlersiniz? Sizi etkileyen filmler, kitaplar hangileri?

Türk müziğini, özellikle Türk Sanat Müziği'ni çok severim. Bazı klasik Batı türlerinden de hoşlandığım oldu ama caz gibi, popüler müzik gibi türler beni hiç sarmadı. Beni etkileyen, ikinci kez seyrettiğim filmlerden biri Matrix'tir. Matrix'in kendi korkularıyla ve kaygılarıyla örtüşen bir film olduğunu düşünüyorum. Ben de bilgisayarlar veya teknolojiye mahkûm olan bir dün-

"Cemil Meriç okur, Matrix izlerim"

yaya doğru gittiğimiz korkusunu taşıyorum. Sevdiğim diğer bir film ise 13. Savaşçı. O filmde de beni etkileyen, kuzey-güney veya doğu-batı ayrımını irdeleyen ve bize empoze edildiğinin tersine, medeniyetin doğuda ve güneyde olduğunu vurgulayan bir film. Hayatımı etkileyen kitapları lise döneminde okudum. O dönemin bizi en çok etkileyen yazarları Necip Fazıl, Cemil Meriç, Sezai Karakoç, Kemal Tahir gibi yazarlardı. Ama itiraf edeyim, en çok Cemil Meriç'ten etkilendim. Kendimi pek heyecanlı bulmazdım. Etrafımdaki arkadaşlarım da beni çok durağan görürlerdi. Cemil Meriç'in de heyecana değil, daha çok analitik yaklaşımlara özendiren bir üslubu vardır. Onun için bu konuda ağırlık Cemil Meriç'indir desem herhalde daha doğru olur.

4 hukuk öğrencisinin Ankara seyrüseferi

Yücel Hoca, Mecliste yaptığı insan hakları ve özgürlükler tartışmalarının ardından akşam havalimanında kafe görevlisi ile ayçöreği-kruvasan tartışmasına girişti. Tartışma esnasında Fransızcasını konuşuran Yücel Hoca, beklentimizi boşa çıkarmayıp tartışmadan galip ayrıldı. Ama bu neşeli günde montunu Mecliste, kitaplarını havalimanında unuttu. Ankara, Yücel Hocadan kısacık bir günde çok şey kazandı. Başkentten bizim kazandıklarımız ise paha biçilemez idi.

KEVSER URHAN HUKUK-1

İlk Anayasa ödevimiz için düştük yollara! Sabahın 5.45'inde Taksim-Tünel'de buluştuk (yani biz kızlar olarak geç kalmasaydık tam olarak böyle olacaktı). Sabahın 5'inde kalkıp hazırlanmak hepimiz için zordu ama biz kızlar için iki kat daha zor olacak ki beyleri tünel girişinde tam yarım saat beklettik. Yücel Hoca da kahramızı çektir sağ olsun.

Yücel Hocanın arabasıyla Pendik-Kurtköy'deki Sabiha Gökçen Havalimanı'na hareket ettik. Biz her ne kadar panik yaptysak da zaten trafik yoktu, kısa sürede vardık. Trafik yolda değil havaalanının otoparkında karşıladı bizi. Sabahın erken saatinde bile otopark tıklım tıklım doluydu. Yücel Hocanın yer aramaktan sıkılıp arabayı engelli park yerine koyma önerisi, sabahın o vaktinde turşu satan uykusuz suratlarımıza ilk gülücükleri konduverdi.

Park ettiğimiz yer akşam rahat bulabilmek için park numaramızı ezberleyip hatmetmemiz gerekiyordu (Sanki elimizden düşürmediğimiz cep telefonlarına kaydedememiş gibi ☺) "29F - 29F..." Park ettikten sonra Yücel Hoca arabası gibi kendi de çok hızlı olduğu için, o önden biz arkadan koşarak Check-in'e ulaştık. Ve sorunsuz bir şekilde uçağa bindik.

Mehmet Ali Şahin'in şekerlemelerini avuç avuç yedik

Nihayet saat 9'a doğru Ankara Esenboğa Havalimanı'na indik. İstanbul'daki ılık havanın ardından meşhur Ankara ayazı bizi titretip kendimize getirdi! Yücel Hoca'nın yakın arkadaşı olan AK Parti Grup Başkanvekili Ayşenur Bahçekapılı, Ankara seyahatimiz boyunca adeta mihmandanımız oldu. Ayşenur Hanım'ın makam aracı bizi havalimanının kapısında bekliyordu. Bahçekapılı'nın yaptığı jest ayakları-

mızı yerden kesti ve makam aracında arkayı dörtleyerek Meclise doğru hareket ettik. Cami aralayarak sigarasını tütüren Yücel Hocanın keyfinin yerinde olması, arkada sıkışan bizler içinde teselli kaynağı idi ☺.

Havalimanından Meclis'e ulaşmamız çok uzun sürmedi. Meclis görevlileri aracın kapılarını açtığı anda havamızdan geçilmiyordu. Yücel Hoca'nın aramızdaki lakabı "king" o anlarda gerçekten de manası ile buluşuyordu. Doğruca Ayşenur Hanım'ın odasına geçip kahvaltımızı yaptık. Pegasus'un o soğuk sandviçlerine hak etmedikleri değeri vermediğimiz için hiç de pişman olmadık. Meclis kahvaltısı çok güzeldi. Yücel Hoca, Ayşenur Hanım'a gelen hediye çikolataları ikram ederek bizi daha da mutlu etti ☺. Daha sonra Ayşenur Hanım geldi, biraz sohbet ettik. Ardından başladık Meclisi gezmeye.

Tam anlamıyla hepimiz şaşkınlık içindeydik. Sanki bir fotoğraf karesinin içinde gibi hissediyordum. Fotoğraflardan gazetelerden tanıdığımız vekiller bizimleydiler. Çok da sıcakkanlı karşılandık. En "tatlı" karşılama, Eski Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin'in odasındaydı. Nedenine gelince odasındaki orta sehpanın üzerindeki çeşit çeşit şekerlemeler Koska bayisini andırıyordu. Yücel Hoca'nın izinden gidip avuç avuç yedik, şeker komasının eşiklerineydik ☺.

Meclis'te kırdığımız çay rekoru!

Sıra gelmişti genel kurul salonunu gezmeye. Sanki televizyonda izlediğimiz bir Meclis toplantısının ortasına düşmüş gibiydik. Turuncu renkte koltuklar göz yoruyordu. Doğrusu, görüşmeler sırasında uyuyan vekillere hak verdim. Gün içindeki en şaşırtıcı ve bir yandan da mutluluk verici gözlemimiz ise neredeyse tüm vekillerin üniversitemizin ismini biliyor olmaları.

nydı. Kimse bize "A, orası dış hastanesi değil mi yahu?" tepkisini vermedi.

Vekiller keyiflerine epeyce düşkün olsalar gerek Meclis koridorlarından çok, kış bahçeleri doluydu. Daha bir gün önce eğitim komisyonunda birbirleriyle yumruklaşan vekillerin, bu konuda birbirleri ile dalga geçen halleri bizi hem şaşırttı hem de güldürdü. "Acaba sadece kameralara mı oynuyorlar" diye geçti aklımdan. Neyse, bu duruma fazla takılmayıp kendileri ile sohbe bıraktım kendimi.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğim bir şey var ki, o kısacık günde hepimiz en az on beşer bardak çayı devirmişizdir. Eğer bir gün yolunuz düşerse cebinizde çay şekeri bulundurmaya ihmal etmeyin, çünkü Mecliste tüm çaylara sadece bir şeker eşlik ediyor. Özellikle Zeynep ve Batuhan az şekerli çaylardan epey bir şikâyetçi oldular. Bir ara Zeynep'in tansiyonunun düşmesi de şekerli çayların üzerine tuz biber oldu.

Medipol Yemekhanesi, Meclis Lokantasını örnek almalı!

Kış bahçesinde bizi karşılayan vekiller arasında Mustafa Şentop da vardı. Kendisi daha önce okulumuza gelmişti, onunla buluşmamız bir anlamda iade-i ziyaret oldu. Ardından Bahçekapılı eşliğinde öğle yemeği için Meclis lokantasına gittik. Meclis münüsü çeşitli ve güzel olmasına rağmen fiyatlar şaşırtıcı derecede uygundu. Yemekler lezzetli,

servis hızlı idi. Ucuz ve lezzetli, tam da Medipol yemekhanesinden beklediğimiz süper ikili ☺.

Haşim Kılıç'tan da aferin aldık

Yemeğin ardından Meclisteki görüşmelerimize ara verip gene Ayşenur Hanım'ın aracı ile Anayasa Mahkemesi'ne yollandık. Yüksek Mahkeme'ye geldiğimizde günün en heyecanlı dakikaları başlamıştı. Olağanüstü bir resmiyet beklemez karşın Başkan Haşim Kılıç bize çok samimi ve sıcak davrandı. Odası geniş ve ferah, ikram ettiği pastalar ise çok lezzetliydi.

Grubumuzun acarı Enes ona da ödevimizi ince ince anlatmadan geçmedi. Bunun üzerine Başkan, birinci sınıf öğrencilerinin bu tür bir projeye girişmesinden duyduğu memnuniyeti dile getirdi. İnsan hakları ve özgürlüklerin yanı sıra yeni Anayasa çalışmaları hakkında kendisiyle fikir alışverişinde bulduk. Sohbetimiz 1,5 saat kadar sürdü. Haşim Kılıç, onunla çektiğimiz fotoğrafın bastırılması talimatı verdi ve bize birer kopya hediye ederek hoş bir jest yaptı.

Muhalefetin kış bahçesi pubları andırıyordu

Daha sonra Anayasa Mahkemesi'nden ayrılıp tekrar Meclise geçtik. Doğruca Meclisteki karargâhımız gibi görmeye başladığımız Ayşenur Hanım odasına gittik. Ayşenur Hanım Cumhuriyet Halk Partisi vekili Sezgin Tanrıkulu'yu aradı ve bizden bahsettikten sonra kendisini odasına davet etti. Sezgin Bey'in buna yanıtı, "İktidar koridorlarında görünürsem beni taşlarlar. Sizi burada ağırlayalım" oldu. Bunun üzerine biz de muhalefet partilerinin kullandığı kış bahçesinin yolunu tuttuk.

Muhalefetin kış bahçesi iktidar partisinin kış bahçesinin aksine daha soğuktu. Çünkü ısıtıcıları çalışmıyordu. Şaşırtıcı yanı ise masa ve iskemlelerin pubları andırın dizaynda, yüksekte olmasıydı.

Burada Sezgin Tanrıkulu ve aka-

binde Rıza Türmen ile görüştük. Rıza Bey, sempatik tavırları ile gönlümüzü kazandı. Yücel Hoca ile dostlukları da ayrı bir güzeldi. Zaten Mecliste Yücel Hocayı tanımayan yok gibiydi, konuştuğumuz herkesin onunla ilgili anlatacağı bir şeyler olması bizi gururlandırdı.

Baş ve Demokrasi Partisi mensubu vekillerin de gelmesi ile Meclisin muhalefet ayağındaki sohbetimizi de yavaş yavaş tamamlamaya başlamıştık. Birkaç çay daha içtikten sonra artık hareket vakti gelmişti. Ankara'yı çok sevmiş olsak da İstanbul bizi bekliyordu.

Yücel Hoca montunu Mecliste, kitaplarını havalimanında unuttu

Uçağımızın 21.15'te kalkacak olmasına rağmen trafikte takılmamak için 19'a doğru yola çıktık. Bahçekapılı'nın şoförü bizi havalimanına da bıraktı. Yücel Hoca montunu Mecliste, kitaplarını havalimanında unuttu. Ankara, Yücel Hocadan kısacık bir günde çok şey kazandı ☺. Başkentten bizim kazandıklarımız ise paha biçilemez idi.

Yücel Hoca, Mecliste yaptığı insan hakları ve özgürlükler tartışmalarının ardından akşam havalimanında kafe görevlisi ile ayçöreği-kruvasan tartışmasına girişti. Tartışma esnasında Fransızcasını konuşuran Yücel Hoca, beklentimizi boşa çıkarmayıp tartışmadan galip ayrıldı. Enes'in yüzü gülüyordu, Zeynep'le ben acıkmıştık, Batuhan'ın enerjisi ise hala bitip tükenmek bilmemişti.

Dönüşte uçakta tatlı tatlı uyurken iniş anonsunun ardından kulaklarımdaki ağrı ile uyandım. Ağrının yanı sıra duymakta güçlük çekmem de cabasıydı. Herkesin bir çözüm önerisi vardı. Yücel Hocanın acil servis önerisini, Zeynep'in "sakız çiğniyormuş gibi yap" teklifi izledi...

Ve sonunda İstanbul'daydık. Uçaktan inerken herkesin yüzünde bütün yorgunluğa rağmen memnuniyet tebessümlerinin olması çok güzeldi. Ankara bize birçok şey kattı. Bir kez daha öğrendik ki çok okuyan değil çok gezen bilmiş.

Medipol Mega

Dev eğitim hastanesi yakında açılıyor

Özellikle eğitim hastanesi olarak açılış hazırlıklarını tamamlanmak üzere olan Medipol Mega Hastaneler Kompleksi, 100'ü yoğun bakım olmak üzere 480 yatak kapasitesiyle 80 bin metrekare kapalı alanıyla Türkiye'nin en büyük özel sağlık yatırımı olarak öğrencilerine çok uygun bir uygulama ortamı sunacak.

Tüm Marmara için dev bir referans hastane

İstanbul Bağcılar'da, Milliyet ve Dünya Gazetelerinin hemen karşısında, otopan kenarında kurulan Medipol Mega Hastaneler Kompleksi, İstanbul'un yanı sıra Marmara Bölgesinden ve Trakya'dan kolay-

lıkla ulaşılacak dev bir referans hastanesi olma özelliği taşıyor.

"İyileştiren hastane mimarisi"

Alışlagelmiş hastane mimarisinden uzak, dünyada örnek olabilecek biçimdeki mimarisi, konforu ve

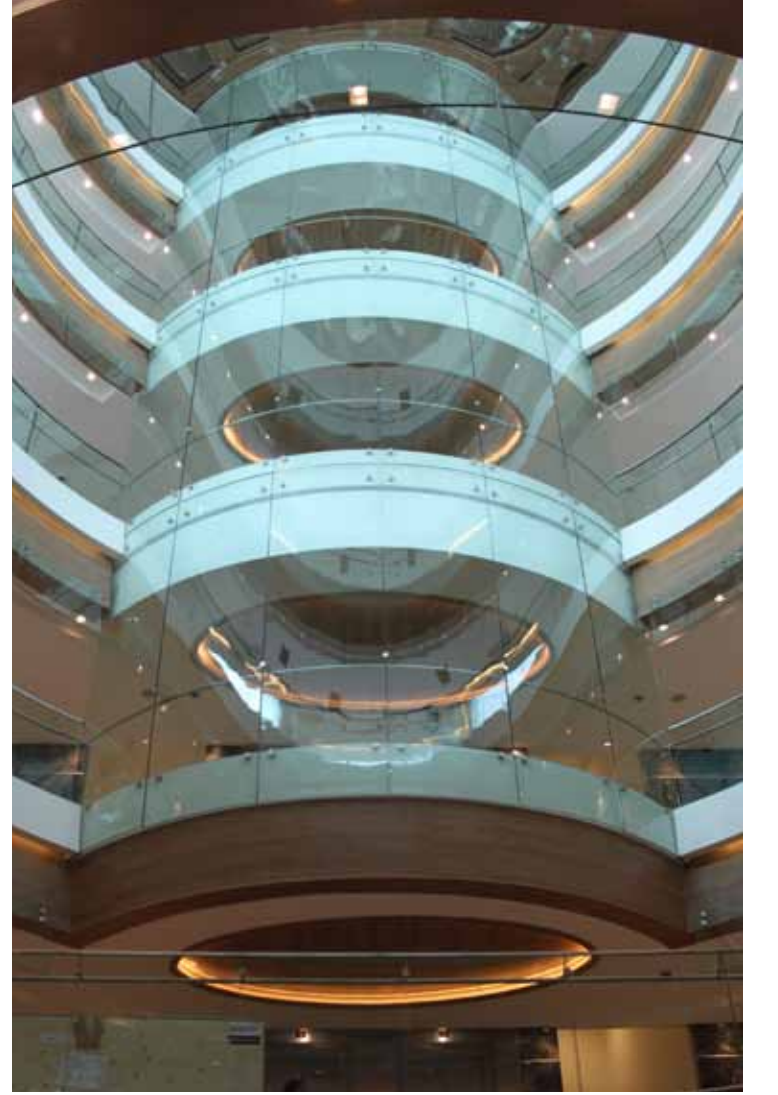
peyzajıyla özenle tasarlanan Medipol Mega Hastaneler Kompleksi, hasta üzerinde "iyileştiren hastane mimarisi"nin oluşmasını amaçladı. Renk, ferahlık, konfor, mobilya tasarımları gibi iç ve dış mimari adına tüm ayrıntılar bu konsepti desteklemeye yönelik olarak hassasiyetle tasarlandı.

5 katlı yeraltı otoparkı

Özgün peyzaj mimarisiyle 14.500 m²'lik bahçe alanı ve 26.000 m²'lik 5 katlı yeraltı otoparkı, projenin diğer dikkat çeken yanlarından. Teşhis, tedavi, hasta bakım ve hasta güvenliği için seçilen tüm tıbbi cihazlar, uluslararası alanda başansı kabul görmüş önemli markalar arasından tercih edildi. Uluslararası alanda saygınlığı olan referans bir hastane kompleksi oluşturabilmek için tüm tıbbi cihaz yatırımları özenle tamamlandı.

SGK ile tüm branşlarda anlaşma

Medipol Mega Hastaneler Kompleksi, verdiği hizmeti tüm vatandaşlara konforlu bir hizmet vermeyi amaçlıyor. Bu bağlamda komplekste tüm branşlarda SGK ile anlaşmalı hizmet verilecek.

Gelecek kazandıran meslekler

Gençleri geleceğe hazırlayan ve mezun olduklarında kolayca iş bulma fırsatı sağlayan, lise sonrası dört yıllık süreli teorik ve uygulamalı eğitim veren meslek yüksekokullarımız, uluslararası standartlarda, bilimsel gelişime uyum sağlayabilecek, sanayi ve hizmet endüstrilerinin ihtiyacı olan yüksek nitelikli ara insan gücünü yetiştirmek için yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Üniversitemiz meslek yüksekokulları, uluslararası standartlarda bir donanıma sahip, saygın, rekabet gücüne sahip, yenilikçi, bilgi ve beceri düzeyi yüksek bireyler yetiştirirken, ülkemizin aydınlık geleceğine de önemli bir yatırım yapmaktadır.

2012-2013 YILINDA ÖĞRENCİ KABUL EDEN PROGRAMLARIMIZ

ÖNLİSANS	LİSANS	YÜKSEK LİSANS
Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu	Fakülteler/Bölümler	Sağlık Bilimleri Enstitüsü
Ağız ve Diş Sağlığı Teknikerliği Programı	Tıp Fakültesi	Sinir Bilim Tezli Yüksek Lisans Programı
Anestezi Teknikerliği Programı	Diş Hekimliği Fakültesi	Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Tezli Yüksek Lisans Programı
Diş Protez Teknikerliği Programı	Eczacılık Fakültesi	Hemşirelik Tezli Yüksek Lisans Programı
Diyaliz Teknikerliği Programı	Hukuk Fakültesi	Sağlık Yönetimi Tezli Yüksek Lisans Programı
Elektronörofizyoloji Teknikerliği Programı	Sağlık Bilimleri Fakültesi	Sağlık Yönetimi Tezsiz Yüksek Lisans Programı
Tıbbi Laboratuvar Teknikerliği Programı	Beslenme ve Diyetetik	Sosyal Bilimler Enstitüsü
Tıbbi Görüntüleme Teknikerliği Programı	Fizyoterapi ve Rehabilitasyon	Kamu Hukuku Tezli Yüksek Lisans Programı
Tıbbi Dokümantasyon ve Sekreterlik Programı	Hemşirelik	Özel Hukuk Tezli Yüksek Lisans Programı
	Sağlık Yönetimi	Sağlık Hukuku Tezli Yüksek Lisans Programı

Muazzez Hocanın dünyasında bir gün

Beslenme ve Diyetetik Bölüm Başkanımız Prof. Dr. Muazzez Garipağaoğlu Ortaköy'deki evinin kapılarını Medipost'a açtı. Ahşap merdivenleri ve cumbalı pencereleri andıran süslü yapılarıyla bir Osmanlı evi edasındaki evinde, çam ağaçları arasından Boğaz Köprüsü'ne bakan bahçesinde koca bir günü birlikte geçirdik. Mutfağa girip birlikte yemek yaptık, güzel beslenmeyi, ailesini, eğitim hayatını konuştuk.

Röportaj: FERİDE AĞIR
Fotoğraflar: YASEMEN VELİOĞLU
BESLENME VE DİYETETİK-2

Medipost'un yeni sayısı için beslenme ve diyetetik bölüm başkanımız Muazzez Garipağaoğlu Hocamız ile evinde bir röportaj yapmak istedik. Sağ olsun bizi kırmadı ve bir Cuma öğleden sonrasına randevu verdi. Muazzez Hocamızı bahçesinde, evinde, mutfağında fotoğraf almak üzere sınıf arkadaşım Yasemen Veliöğlü'nu da yanıma alarak röportaj günü hocamızla buluştum. Kendisi için bir demet çiçek yaptırılmıştı. Sunduğumuzda öyle mutlu oldu ki anlatamam. Muazzez Hocanın arabasına binip evinin bulunduğu Ortaköy'e doğru yola koyulduk. Sahil yolunda ağır ağır ilerlerken Muazzez Hoca Beşiktaş'ın, Fındıklı'nın, Ortaköy'ün, neredeyse tüm caddelerinin, sokaklarının, eski yapılarının hikâyesini anlattı bize. Eve yaklaşırken Yıldız Parkı'nın içinden geçtik. Hocamız "Trafik sıkıştığında parkın içindeki yolları kullanırım. Böylece hem trafik derdi çekmem hem de eşsiz doğa güzelliğiyle günün yorgunluğunu atıyorum" dedi.

Hem Muazzez Hocanın dünyasında yolculuk yapmak, hem de onunla birlikte yemek pişirmeyi amaçlıyorduk. O nedenle, Hocamıza söz verdiğimiz tavuk dolması için gerekli malzemeleri almak üzere yakınlardaki bir süpermarkete girdik. Dışarı çıktığımızda bardaklardan boşalırcaına yağmuryağıyordu. Yanımda şemsiyem olduğuna şükrettim. Önce Hocamızı, ardından Yasemen'i arabaya kadar götürürken 2 devriye yaptım.

Eve geldiğimizde sağanak halini alan yağmurdan bahçeyi gezemiyoruz ama Hocamız akşama bakabileceğimizi söyleyince rahatlıyoruz.

Kapıda bizi Hocamızın sadık yardımcılarından Türkmen asıllı olduğunu öğrendiğimiz Şahsenem Hanım karşılıyor, yumuşak bir ses tonuyla "Hoş gelmişsiniz." diyor. Mutfağa girmeden önce salona geçiyoruz. Oldukça geniş ve ferah salonda büyükçe bir pencerenin önünde yaşlıca bir teyze, elinde örgüsüyle içimizi Anadolu esintisiyle dolduruyor. Muazzez Hoca, "Bak anacığım, sana kızlanımı getirdim" diye bizi takdim ediyor. Ayşe Teyze'nin elini öpüp biraz sohbet ettikten sonra işe koyuluyoruz.

Mutfağa geçtiğimizde Muazzez Hoca aparatif bir şeyler atıştırmak üzere bir tür meze hazırlamaya başlıyor. Meze; aşurelik buğday, yoğurt ve baharat karışımından hazırlanıyor. Özellikle sabah aç karnına tükettiğini söylüyor ve ne kadar tok olsak da ondan birer kâse almamızda ısrar ediyor. Ben yemeği hazırlarken Muazzez Hoca bir yandan mezeden yerken öte yandan sofrasında ve öğünlerinde sebzenin hiç eksik olmadığından bahsediyor. Her sabah kahvaltı yapmadan evden çıkmadığından, kahvaltıda kendi bahçesinde yetiştirdiği maydanoz, dereotu, nane gibi ürünleri taze olarak tüketmeye çalıştığından anlatıyor. Ayrıca evlerinde tatlının çok tüketilmediğini, tatlı yerine daha çok kayısı, pestil, dut, ceviz gibi yiyecekler yendiğini belirtiyor. Burada Muazzez Hocanın memleketinin Malatya oluşu elbette büyük rol oynuyor.

Fırna yemeği sürüp evi gezmeye koyuluyoruz. Mutfaktan çıkıp salona geçince Ayşe Teyze'nin hemen önüne oturduğu pencereden yağmurun serin kokusunu duyuyoruz. Bir köşedeki şömine ve üzerindeki bin bir çeşit biblo gözümü alıyor. Kızıl derili bibloları, siyah çocuk figürleri, neler yok ki... Evin Boğaz Köprüsü'ne bakan penceresine yaklaşınca Hocamız akşam saatlerinde bu manzaranın daha da renklenip bir şölen yerine dönüşeceğini söylüyor. Hocamız bizi çalışma odasına götürüyor. Neler yok ki... Plaklar, notalar, çeşitli resimler, kitaplar, ödülleri, bizzat merhum eşinin yazdığı denemeler, kurmalı müzik kutuları...

Çalışma odasını gezerken Hocamız Medipost okurları için kısaca kendinden bahsediyor: "Malatya'da doğdum. İlk orta ve lise öğrenimimi Malatya'da tamamladım. O yıllarda tesadüfen Hacettepe'de bir doktor tanıdığımın önerisiyle Hacettepe Üniversitesi Beslenme ve Diyetetik Bölümüne girdim ve okulumu derecemle bitirdim. Aslına bakarsanız okul yıllarımda bölümümden pek memnun değildim. Mezun olduğumda çocukları çok sevdiğim için İstanbul Üniversitesi

Çocuk Kliniği'nde göreve başladım. Ve okul yıllarının tersine âşık olduğum mesleğimi 32 yıl boyunca sürdürdüğüm Çapa Çocuk Kliniği'nde tamamladım."

Hocamız akademik yaşamını çocuk beslenmesi, özellikle de diyabetli çocuklara adanmış. Diyabetli çocuklarla 30'un üstünde kampa katılmış. Editörlüğünü yaptığı Aslıhan Sabancı'ya ait *Glutensiz Gurme Lezzetler* kitabı, alanında dünya birincisi olmuş. Bu kitap, sayısız kongre ve toplantılardan ödüller almış. Hocamız, tüm bu başarılı akademik yaşamını ön plana asla çıkarmıyor. Öyle ki aldığı ödüllerin birçoğu gözden uzak, çatı katında küçük bir odada muhafaza ediliyor. Başarılı kişiliği kadar mütevazı yönüyle de beni kendisine bir kez daha hayran bırakıyor...

Çalışma odasından ayrılıp evde gezmeye devam ediyoruz. Üst kata doğru merdivenleri çıktıkça daha farklı dünyalar uyanıyor gözümde. Merdivenler ahşap ve bastıkça gıcırdayor. Bu gıcırta dışında kendimi Osmanlı zamanında hissettirecek başka bir şey daha vardı ki o da merdiven kenarındaki duvarlara yapılan cumbalı pencereleri andıran süslü yapılar. Ardından, Ayşe Teyze'nin el emeği göz nuru örtülerinin bulunduğu odaya giriyoruz. Odanın penceresinin hemen önünden uzanan yemyeşil çamların arasından Boğaz Köprüsü'nü tekrar görüyoruz. Ayşe Teyze'nin hepsi birbirinden değerli el örgüsü yatak örtüleri ve bebek battaniyeleri gözlerimizi alıyor. Ayşe Teyze'nin el çabukluğunu öğreniyoruz. Koskoca bir yatak örtüsünü 1 ay gibi kısacık bir zaman diliminde örmüş. Anadolu kadını olmak böyle bir şey olsa gerek. Hocamızın oldukça yakın olduğu Sabancı ailesinin gelini Aslıhan Sabancı'nın çocuğuna da birtakım şeyler ördüğünü söylüyor Ayşe Teyze. Fırsat bu fırsat diyorum ve ben de hediye için bir söz alıyorum. Ayşe Teyze bize ördüğü sa-

bunluklardan veriyor ve bunlardan günde 2-3 tane bitirdiğinden söz ediyor. Merdivenleri çıkarken bir şey dikkatimi çekiyor. Ayşe Teyze yaşına rağmen oldukça dinç. Dayanamayıp soruyorum, "Ayşe Teyze, 96 yaşında olmanıza rağmen oldukça dinçsiniz. Bunu nasıl başardınız, nelerle beslenirsiniz?" Aldığım cevap oldukça manidar. "Bizim zamanımızda ben sürekli hareket ederdim. Şimdiki gibi değildi, yapacak bir sürü iş vardı. Ağır olacak misafirler, yıkanacak şeyler bitmezdi. Şimdiki gibi bulaşık makinası, çamaşır makinası yoktu. Ama hiç de şikâyet etmedim. Rahmetli eşim Malatya'da oturduğumuz kasabanın belediye başkanıydı. Her gün evimiz misafire dolup taşardı. O kadar ki kasabada işi olup gelen de, kız kaçırın da bize sığınır." Ayşe Teyzemizin bu sözleri bizi güldürüyor. Ayrıca köylerinde okul olmadığı için kendi çocukları dışında birçok çocuğu da okuttuğunu anlatıyor. Muazzez Hoca annesinin dinç oluşuna sofradan tam doymadan kalkışına ve çok az yemek yemesine bağlarken Ayşe Teyze ekliyor: "Ben yemek seçmem, yağlı da yemem. Ama her şeyden öte aldığımız onca duanın bende etkisi büyüktür kızım."

Sohbet esnasında zaman su gibi akıp geçiyor, yemek pişiyor. Yemeği fırından alıyorum ve Şahsenem Hanım'ın donattığı yemek masasına servis yapıyorum. O esnada yeni misafirler aramıza katılıyor. Muazzez Hocanın birkaç yakın akrabasının da bulunduğu masaya oturuyoruz. Yemekte hem karnımız hem ruhumuz doyuyor. Yemek yerken Yasemen ve ben kendimizi aileden biri gibi hissediyoruz. Hissetmemek ne mümkün. Bir ayrıntı gözümü çarpıyor. Muazzez Hoca yanında çalışanları da kendi ailesinden ayrı tutmuyor ve masası da dâhil olmak üzere hayatına alıyor.

Yemek sırasında salondaki ayrıntılar gözümü çarpıyor. Duvarlarda asılı bir sürü tablo görüyorum. Sonradan öğreniyorum ki bu tablolar Hocam-

zın kayınvalidesine ait. Ünlü bir ressam olan kayınvalidesi, resimlerinde çoğunlukla yaşadığı zamanın İstanbul'unu işlemiş. Bir resim gözüme çarpıyor ve hafızamda yerini alıyor. Resimde Ortaköy'ün eski hali var. Ortaköy Camii'nin yanındaki sahile kayıklar bağlanmış, deniz hafif dalgalı, Boğaz Köprüsü henüz yok. Daha bunun gibi nice resimler...

Çaylanmızı içmeden önce Ayşe Teyze'nin televizyonun önündeki koltukta uyuduğunu fark ediyoruz. Hocamız yeğeninden yardım alarak annesini kucaklayıp yerine yatırıyor. İyi bir evlat olduğuna şahit oluyorum. Çaylanmızı içtikten sonra vaktin epey ilerlediğini fark ediyoruz. Kalkmak için izin istiyoruz, Hocamız bizi bahçeye çıkarıyor. Işıkları yakınca karşımıza harika bir manzara çıkıyor. Çam ağaçları arasından Boğaz Köprüsü'nün renk cümbüşü hali... Kendi yetiştirdiği sebzeleri gösteriyor bize. Sonra da girişi bahçeden olan Hocamızın "Kültür Sanat Evi" dediği bölüme giriyoruz. Merdivenlere sarmaşıklar sarılmış, hoş bir tablo çıkmış ortaya. Bu oda; eskiden Hocamızla inşaat mühendisi ve bas-bariton olan merhum eşinin, özenle bastırıldıkları davetiyelerle konserler, resim sergileri, dans gösterileri vb. aktiviteleri dostlarıyla paylaştıkları bir yer. Davetiyeler oldukça şık. Ama daha da güzeli Muazzez Hocanın bunları hala saklıyor oluşu. Odada büyük bir piyano dışında daha çeşitli müzik aletleri de var.

Ayrıntı vakti gelip çıktığında vaktin nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Hocamız bizi uğurlarken Şahsenem Hanım'a, bizi otobüse bindirmeden yanımdan ayrılmamasını tembihliyor. Hocamıza teşekkür edip bu güzel geceyi sonlandırıyoruz. Otobüse bindikten sonra Şahsenem Hanım arkamızdan el sallıyor. Günün yorgunluğu beni esir alıyor, otobüste gözlerimi yumuyorum...

Kırk yaşında öğrenci olmak

R. İCLAL ÖZTÜRK
BESLENME VE DİYETETİK 2

Siz bu satırları okurken ben kırk bir yılımı geride bırakmış olacağım. Evet, ben Medipol Üniversitesi'nin en yaşlı öğrencisiyim. Şu an bir dönemi geride bıraktım ve yarıyıl tatilinin boşluğunu doldurmaya çalışıyorum. Alışmış kudurmuştan beterdir derler ya ben daha ilk cumartesi günü kendimi ders kitaplarının arasında, masamın başında bulduğum zaman şunu düşündüm: İlk gençlik yıllarımdaki çalışmalar zor gelebiliyor ama yaş kırka gelince "bir bilgiyi öğrenme" en güzel hobilerinizden biri oluyor. Hani yıllar önce yazılmış bir kitabı okur da çok beğenirsiniz, sonra dersiniz ki kendinize "bugüne kadar bu kitabı neden okumamışım?" İşte ben de öğrendiğim her bilgi için bugüne kadar neredeymişim diye sorarım kendime.

Gelelim okula geliş hikâyeme. Üniversiteye ilk kez başladığım yıllarda (1988) Medipol'un pek çok öğrencisi daha doğmamıştı bile. Geçenlerde laboratuvarın kapısında bir kız bana "Pardon acaba kaç yaşındasınız?" diye sordu. "Kırk" dedim. "Annen yaşıdayım." Kız şöyle bir baktı ve ekledi "Annem sizden daha küçük, otuz sekiz yaşında."

Nerede kalmıştık? İlk olarak Hacettepe Üniversitesi Beslenme ve Diyetetik Bölümünü kazandığım zaman bütün komşu, eş-dost, tanıdık "Tam İclal'e göre bir bölüm" demişlerdi. Çünkü hem mutfakla çok ilgilenir, hem de annemin yemekle ilgili bütün işlerine karışırımdım. "Bak anne, önce yıkayacaksın, sonra doğrayacaksın", "Lütfen bıçak kullanma, elinle doğrarsan vitamin değerlerini daha iyi korursun" vs. Nereden bilebilirdim büyük umutlarla başladığım okulumu daha ikinci yılımın (son)baharında terk etmek zorunda kalacağımı; her gün okulun kapısına kadar gidip, gidemeyip kıyıda köşede sessiz sedasız ağlayıp sonunda evin yolunu tutacağımı; annemin küçük bir çocuk gibi elimden tutup beni dikiş kursuna yazdırmasını; fermuar ya da düğme almak için tuhafiyeye gittiğimde "Dikiş kursuna mı gidiyorsun?" diye sorduklarında kıpkırmızı oluşumu; "Yo, hayır aslında ben üniversiteye gidiyorum" diye başlayan hikâyemi anlatışımı; bir sonraki sefere başka tuhafiyeye arayışımı; dikiş kursuna gitmek sanki çok utanılacak bir şeymiş gibi; sanki evde "koca" bekliyormuş gibi...

O seneyi zor geçirdim. Sonra tek bir tane test sorusu bile çözmeden tekrar üniversite sınavına girdim. Ziraat fakültesini kazandım. Üç yıl Ankara Konya arasında mekik dokudum durdum. Dördüncü sınıfa geçince evlendim. Eşim işi gereği Van'ı kazandı ve ben de Yüzüncü Yıl Üniversitesi'ne yatay geçiş yaptım. Son sınıfı evli olarak okudum ve 1994 yılında mezun oldum. Üç

çocuğumuzun en küçüğü iki-üç yaşlarına gelince yüksek lisans yapmak istedim. Ama eğitimimi ziraat fakültesinde sürdürmek istemedim. Çünkü ziraat mühendisliği eve gelmiş kuma gibi ya da üstüme iki beden büyük gelmiş, elbise gibi benliğime hep yabancı kaldı. Öğrenciliğim çok iyi geçti, hocalarımız her daim bize bu mesleğin kutsallığından söz ettiler ama elma ağacıyla armut ağacını birbirinden ayırt edemeyen şehirli züppe ziraat mühendisleri de anlatmadan geçemediler. Hatta köylünün biri patates tarlasının bir köşesine kaynar su dökmüş. Sonra da ziraat mühendisini çağırmış, "Patateslerime bir şeyler oldu" diye. Mühendis sağdan bakmış olmamış, soldan bakmış olmamış. En sonunda numuneler alarak Ankara'daki çeşitli kurumlara göndermek zorunda kalmış. Bir süre sonra raporlar çıkmış: "Bu patatesler pişmiş." Tabii köylü kısı kısı gülererek yaptığını itiraf etmiş. Biz ziraat fakültesinde köylüler tarafından sürekli deneneceğimizi, bilemezsek alay edileceğimizi öğrendik. Sınıfımızdaki çiftçi çocukları uygulamaları çok iyi bilirlerdi. Bütün sınıf onlara hayranlıkla bakardık. Apartman tepelerinde büyüyen biri olarak bu mesleğin bana ne kadar yabancı kaldığını daha fazla anlatmama gerek yok sanırım.

Böylece alan değişikliği yaparak klinik psikiyatride yüksek lisansa başladım. Hayatımı yüksek lisanstan önce ve sonra diye ikiye ayırabilirim. Çünkü derslerimiz terapi tadında geçiyordu ve ben bu süreçte kendimi ve çevremdeki insanları daha iyi tanımayı, empati yapabilmeyi ve hayata daha farklı pencereden bakabilmeyi öğrendim. İki buçuk yılda bitirdiğim bölümümü çok sevdim ve doktora da yapmak istedim. Maalesef Van'da bu alanda doktora programı yoktu. Ben de Sağlık bilimlerine bağlı farklı bir alan seçmek durumunda kaldım ve biyokimyayı seçtim. İlk zamanlar çok zorlandım, hatta çok kez pişman oldum. Ama ne kadar doğru bir karar verdiğimi anlamak için aradan iki yıl geçmesi gerekiyordu. Doktora derslerim üç dönem sürdü, dördüncü dönemi yeterlilik sınavı için boş bıraktım. Tam da bu sırada İstanbul'a taşındık. Ben evde sınava hazırlanırken 6111 sayılı af kanunu çıktı. Yani yıllar önce yarım kalan bölümümü tamamlayabilirdim. Aslında bir kaç yıl önce de bir af çıkmıştı, ben de başvurmuşum. Başvurum o zaman da kabul edilmişti ama okulu bitirebilmem için Ankara'da olmam gerekiyordu. Eşimi ve çocuklarımı bırakıp da gidemezdim. Kayıt yaptırmaktan vazgeçtiğimden yıllar önce yaşadığım acıların tazelenmiş, çocuklarımdan gizli saklı günlerce ağlamıştım.

Ağlatırsa Mevlam yine güldürür

6111 sayılı af kanunu çıkınca yine hayal kırıklığı yaşar mıyım diye bu sefer daha temkinli davranıyordum. Artık İstanbul'da yaşıyorduk ve Medipol Üniversitesi'ne geçiş

yapabilirsem okumaya devam ederim diye düşünüyordum. Önce Hacettepe Üniversitesi'ne kaydımı yaptırdım, sonra Medipol Üniversitesi'ne müracaat ettim. Yazışmalar, toplantılar, ders muafiyeti, ders kaydı derken 24 Ekim 2011'de okulumu başladım. Bu arada Van Depremi oldu. Kayınbiraderim ve ailesi tam da benim okula başladığım gün Van'dan İstanbul'a geldiler. Artık beş değil, on kişilik bir aileydik. Benim her gün dersim vardı ve okula gidiyordum. Eltim de yemekleri yapıyordu. Ara sınavlarımla sonuna kadar böyle devam etti. Ne zaman ki onlar kendi evlerine taşındılar işte ben o zaman hayatın gerçekleriyle karşı karşıya kaldım. Kendime acil bir plan yapmam gerekiyordu. Tam yarıyıl sonu sınavlarım başladığında çocukların okulu tatile girdi. Ben okula koşurken onlar mutfakta yemek yaptılar. Çocukların okulu başlayınca da benim okulum tatile girdi. Ev demek sadece yemek mi demek? Hani bunun silmesi, süpürmesi, ütüsü, çamaşırı. Bunları neden anlatıyorum? Eğer benim gibi gözünü karartan kırk yaş ve üstü hanımlardan bu yazıyı okuyan çıkarsa hangi sorunların üstesinden gelmeleri gerektiği konusunda ipuçları veriyorum. Ha bu arada tam sınav döneminin ortasında bile olsa şehir dışından bir iki günlüğüne gelen yatılı misafirler için de hazırlıklı olmalısınız.

Geçenlerde sınav için gelmiştim. Kapıdaki görevli beni durdurdu. "Hanımefendi yardımcı olabilir miyim?" "Ben burada öğrenciyim" dedim. Bu güne kadar beni hiç görmemiş. Sınıfımı, bölümümü sordu. Sonraki günlerde bu olay başıma iki kere daha geldi. Son sınavımın olduğu gün de bankaya öğrenci kimliğimi almaya gittiğimde görevli benim personel olduğuma karar verdi. Şu an bir taraftan yakın çevrem, "Neden başladın ki, zaten bir okul bitirmişsin, yüksek lisans yapmışsın, doktora da yapıyorsun; ne gerek vardı ki?" sorusuna cevap yetiştirmeye çalışırken diğer taraftan da okul çevrem "Kardeşim ben dış hekimliğine gelmiş bir hasta değilim, personel de değilim, öğrenciyim öğrenci!" diye kaç kişiyi ikna etmeye çalışacağım, bilmiyorum. Her şey bir tarafa bu okulun benim için farklı bir önemi olduğunu; bütün kovulmuşluğuma, itilmişliğime ilaç gibi geldiğini; damarlarıma, hücrelerime, alveollerime kan, can, nefes olduğunu... Lütfen bana damdan düşmüş birini getirin.

Not: Beni okulumun ilk gününden itibaren destekleyen, teşvik eden, takdir eden bütün değerli hocalarıma ve aileme; beni anneleri yaşında olmama rağmen yaşıt arkadaşları gibi yanlarına alan bütün birinci ve ikinci sınıf arkadaşlarıma; Van'da küçüklüğünden beri tanıdığım ve bana İclal Teyze demeye alıştığı için abla diyemeyen sınıf arkadaşım Süeda'ya selamlarımı söylüyorum.

ÖĞRENCİNİN GÜNDEMİ

ÖMER FARUK ÖZCELEP
FIZYOTERAPİ 2

"Fişleme" ya da laf taşıma üzerine birkaç söz

Muhterem okurlar, 3 sayıdır bu köşede bir şeyler yazıyorum. Kendi dudaklarımdan dökülse de anlatmak istediklerim, bilhassa bahsettiğim sorunlar tüm öğrencilerin sorunları. Öğrencilerin sesini "legal" yollardan duyurmaya çalışıyorum. Legal diyorum çünkü bu okulda "il-legal" yollardan yapılan haklı ya da haksız eleştiriler ses kayıt cihazlarına takılmış, âcizane iyi işler yapmaya çalışan ya da hepimizin faydasına olan hakları isteyen insanlar fütursuzca fişlenmiştir! Sadece fişlemekle kalınmamış, literatüre "laf taşımak" olarak geçmiş olaylar hocalarımız ile öğrenciler arasında ne yazık ki yaşanmıştır. Ama yaşanmasına hak vermemek elde değil. Çünkü ülke gündeminin andıç davaları, şike iddiaları ve fişlenme olayları üzerinden sürdürdüğü göz önüne alınınca, biz öğrencilerin de bu trendden etkilenmemesi mümkün olmuyor. Schopenhauer okuyunlar biliniz. Schopenhauer özellikle "Seçkinlik ve Sıradanlık Üzerine" adlı kitabında şöyle der: "Bir insana fiziki, kimyayı ya da onun ileride geçinmesini sağlayacak beşeri bilimleri öğretmeden önce, ona iyiyle kötüyü ayırt edebilme yetisini kazandırmalıyız." Bu söz de bize gösteriyor ki; daha az göze batan sorunlarımızın çözümünü yerine, önceliğimiz insanlığımızı kazanmak olmalı.

Kavacık meselesi

Geçen yıldan beri üzerinde çokça spekülasyon yapılan bir konu kampüs meselesi. Ama bu yazı da "Ne zaman Kavacık'a gideceğiz?" türünden artık klişeleşmiş bir soru sormak yerine artık Kavacık'ın zorunlu bir ihtiyaç haline gelmeye başladığını belirtmek istiyorum. Panayır olsun konser olsun yapılan etkinliklerde alt kattaki lobimizin ihtiyacı karşılayamadığını, binamızın artan Medipol popülasyonunu karşılayamadığını bir kez de buradan hatırlatmak istiyorum. En basitinden bir ses sistemini kurmak için bile merdivenleri kullanıma kapatıyoruz ya da açılması gereken stantları ulu orta lobideki masaları kullanarak kurmak zorunda kalıyoruz. Daha neler neler... Tüm bunlar aslında tek bir gerçeği gösteriyor ki bizim bir an önce kent üniversitesinden kampüs üniversitesine geçmemiz gerekiyor.

Ben böyle diyorum ama herkes benim gibi düşünmüyor. Bu konuda "Medipol kamuoyu"nda şöyle bir düşünce de hâkim: "Ya arkadaş! Ben kampüs olmasını istemiyorum, Kavacık mavaçık bana ters. Burası İstanbul'un en güzel yeri. 10 dakikada Taksim'deyim. Bir kampüse ihtiyacım da yok." Ama tabii diğer grup ise aralarda voleybolunu ya da futbolunu cam-çerçeve indirmeden oynamak, çimenlere uzanıp kitap okumak, kendi dünyasını kendi şehrinde, kendi kampüsünde kurup yaşamak istiyor. Farklı sesler arasında Medipol'ün kampüs üniversitesine dönüşmesinin, arzuladığımız "muasır üniversiteler seviyesi"ne çıkmak için zorunda olduğunu düşünüyorum vesselam.

“Üç ayda İngilizce” diye çıkanlar dil eğitimini baltaladı

Medipol Üniversitesi Hazırlık Programı Koordinatörü Murat Culdüz'a ülkemizde dil öğrenmenin neden bu kadar zor olduğunu sorduk. “Üç ayda İngilizce” gibi sloganlarla insanları hayal kırıklığına uğratan kurslara işaret eden Culdüz, “Nasıl olsa dil hocası” denerek 40 saatlik kursun sonuna İngilizce öğretmeni yapılan Arapça ve Fransızca hocalarından ötürü MEB'i de eleştirdi. Culdüz'a göre İngilizce kiskanç bir sevgili gibi, sen onu terk ettiğin anda seni terk eder...

Röportaj: **SEVDA KURTULMUŞ**
TIP HAZIRLIK

Hocam, sizce dil eğitiminin önemi nedir?

Dil öğrenmek sadece üç kelime ya da gramer kurallarını öğrenmek değil, Chomsky'nin söylediği gibi. Aynı zamanda dil, bir kültürlenme sürecidir ve kültürün bir yansımasıdır. Çünkü dilini öğrendiğiniz milletin kültürünü de çok iyi öğrenmek zorundasınız. Ama tabii bu işin Türkiye'de algılanması çok yüzeyseldir. Bunun en büyük sebeplerinden biri de ticari kaygılarla dilin çok kısa sürede ve çok basit bir şekilde öğrenileceğini sanan birçok ticari kuruluş olmasıdır. Sonuçta üç ayda İngilizce, bir kaşıktan İngilizce gibi şeylerle İngilizce eğitiminin çok basit olduğunu düşünmeye başladılar. Sonuç olarak da insan-

lar bu mantalite ile herhangi bir kursa başlıyor ve 3 ayda çok iyi bir şekilde konuşacağım diye başlayınca ve 3 ay sonra bu olmayınca bu öğrenilmiş çaresizliğe dönüşüyor. En son pes ediyorlar ve artık ben bunu kesinlikle öğrenemem diye bırakıyorlar. Hayatın herhangi bir evresinde yine dil ihtiyacı oluyor. Ondan sonra yine o mantalite ile başlanıldığında yine debriyaj yapıp duruluyor aynı yerde.

İngilizceyi sevmeyen öğrenciler var. Bunun için ne düşünüyorsunuz ve onlara karşı nasıl yaklaşılıyorsunuz?

Ben İngilizceyi sevmemeyi, her şeyden önce MEB'de uygulanan yanlış dil öğretim politikalarına ve başta bahsettiğimiz gibi yanlış başlangıçlara bağlıyorum. Yani öğrencilere gerçekten akademik düzeyde

doğru düzgün İngilizce öğretilmediği zaman zaten belirli bir süre sonra hoşlanmaya başlıyorlar. Ama her şeye rağmen yine hoşlanmıyorsa dilin eğlenceli tarafları var, bunları kullanmaya çalışıyoruz. İşte tongue twister olsun, ne bileyim jokes in English (İngilizce şakalar) olsun bunları kullanmaya çalışıyoruz. Ama her şeyden önce ben şuna inanıyorum: Siz öğretmen olarak çok seviyorsanız zaten otomatik olarak öğrencilerinize de bunu sevdiriyorsunuz.

Yapılan son araştırmaya göre Türkiye dil eğitiminde son sıralarda bir ülke. Sizce bunun nedeni nedir?

Bu konu biraz da dil öğreten öğretmenlerin kapasitesiyle ilgili bir durum. Çünkü bu ülkede Fransızca öğretmenlerine 40 saat İngilizce eğitimi verilerek İngilizce öğretmeni olarak atandılar. Geçmişte zaten din eğitimi hocaları girerdi derslere. Bizim öyle çok hocamız vardı. Bunun mantığı da şuydu: Adam nasıl olsa Arapça biliyor İngilizce de bilir herhalde. Yani bu kadar komik, bu kadar saçma bir bakış açımız vardı dile karşı. Bugünse dil eğitiminde öğretmekten çok para kazanmaya yönelik bir amaç var. Bu nedenle de dil eğitiminde gerilerde kalıyoruz.

Diğer üniversitelerdeki dil eğitimiyle Medipol'ü karşılaştırdığınızda Medipol'ün ne gibi farkları var?

Ben hep şuna inanıyorum: Pir Sultan'ın bir sözü var; “bozuk düzende sağlam çark olmaz!” Bu anlamda eğer siz sistemi çok iyi bir

şekilde kurarsanız bu sistem içinde kişisel hataların payı da aza iner. Bunun için biz üniversite açıldığında Edona Hoca ile beraber yaklaşık iki ay Türkiye'de ve yurtdışında uygulanan bütün hazırlık programlarını inceledik. Ondan sonra kendi tecrübelerimizi de işin içine katarak ayakları yere basan, öğrencinin isteğini karşılayan ve onu akademik İngilizcede belirli yerlere götürülecek bir program üretmeye çalıştık. Geçen sene bunu başarılı bir şekilde uyguladık. Bu sene de geçen sene gördüğümüz hataları da telafi etmeye çalışarak bir noktaya getirmeye çalışıyoruz. Bu arada hocalarımızın kalitesinden de bahsetmek gerekir. Tüm arkadaşlarımız doktora ya da yüksek lisans yapan arkadaşlar.

Sizce yapılan İngilizce sınavları gerçekten insanların İngilizce seviyesini ölçüyor mu? Siz öğrencilerinizi sadece yaptığınız sınavlar üzerinden mi değerlendiriyorsunuz? Puanlama sisteminizden kısaca bahsedebilir misiniz?

Sistemin bir fabrika gibi olduğunu düşünüyorum. Çok komplike ve bir o kadar da objektif. Bunlardan en önemlisi, her öğretmenin girdiği ders saati oranında her öğrenciye her hafta bir not vermesidir ki biz buna teacher assessment diyoruz. Bunlar %10 oranında track ortalamalarımıza katılıyor. Bunun haricine 8 haftalık tracklerimizde her hafta nerdeyse bir quizimiz oluyor. Ondan sonra track sonu sınavlarımız Common European Framework of References (CFER)'e çok uygun. Çünkü bilgileri aynı ölçüde ölçmeye çalışan yani listening, grammar, writing bunların skillerini aynı anda ölçmeye çalışan sınavlardır. Zaten buna göre upper-intermediate dediğimiz ortanın üstü bir seviye- B2 seviyesinde öğrenciler istiyoruz. Departmanlarında, kendi bölümlerinde en az %30

dersi İngilizce görececek olmaları ve bunun hocalara bağlı olarak %40'a %50'ye çıkabileceğinden dolayı. Orada kendi derslerini dille ilgili hiçbir sıkıntı çekmeksizin izleyebilmelerini istiyoruz. Mesela bugün bir kursa gidiyorsunuz, orada advance seviye çıkıyorsunuz. Yurtdışına gidiyorsunuz, orada pre-intermediate bile değilsiniz. Ama bizim seviyelerimiz buna benzer diğer kurumlardaki gibi değil. Bizim ticari kaygımız yok. Öğrenci kalıyor-sa kalıyor, yapacak bir şey yok.

Öğrencileriniz derste konsantrasyonlarını kaybettiğinde onları nasıl motive edip derse tekrar kazandırıyorsunuz?

Espriler yaparak, şarkı söyleyerek. Ama esasen araya espriler sıkıştırıyorum. Gerçekten dersler çok hızlı geçiyor iyi bir sınıfla. İyi öğretmenle kötü sınıf olduğunda öğretmen için çok büyük bir azap. İyi sınıfla kötü öğretmen olduğu zaman da sınıf için inanılmaz bir azaptır. Ama dediğim gibi iyi öğretmen iyi sınıf tadından yenmez ve çok eğlenceli bir öğrenme aktivitesi olur. Mesela ben sizin sınıfa derse girdiğimde eğleniyorum hem de kendimi geliştiriyorum.

Sizce dili geliştirmek için öğrenciler derste anlatılanlardan başka neler yapmalıdır?

Dersler demodur. Esas dili öğrenecek olan öğrencinin kendisidir. Bunun için her şeyden önce dille çok iyi arkadaş olmak gerekiyor. Onu hayatının bir parçası haline getirmesi gerekiyor. İngilizce kiskanç bir sevgili gibidir. Sen onu terk edersen, seni bekleyip 'belki geri döner' demez, o seni hemen terk eder. Çünkü bir an bile bıraktığın zaman hemen unutulabiliyorsun. Çünkü o dilin yaşandığı yerde değilsiniz. Ama şu andaki öğrenciler o anlamda inanılmaz şanslı bizim döneme göre. Bizim öğrencilerimizde reader yoktu, reader bulamazdık. Şu anda inanılmaz kaynak var. Her şeyi bırakın mesela internete hem yazılı olarak görebileceğiniz hem de sesli olarak dinleyebileceğiniz BOA ve BBC gibi siteler var. Sonuç olarak dili hayatınızın bir parçası haline getireceksiniz. Mesela ilgilendiğiniz hobileriniz varsa hobilerinize İngilizce sitelerden girip bakın. Türkçe kaynaklarda bulabildiğinizin 1000 katını İngilizce kaynaklarda bulabilirsiniz. İşte bakın bu her şeyden önce vizyonumuzu inanılmaz şekilde genişletiyor.

Öğrencileriniz en çok hangi derste zorlanıyor, neden? Bu ders için ekstra çalışma yapıyor musunuz?

En çok writing olmakla beraber listeningde zorlanıyorlar. Çünkü Türkler yazmayı pek sevmezler. Aynı zamanda o dilin konuşulmadığı bir ülkede yaz ve kulağımız İngilizce seslere yabancı ve listening aksan, sesin kalınlığı ve inceliği gibi değişkenler olduğundan listeningde çok büyük sıkıntı var. Bir şeyi anlamak için o anlamda çok fazla dinlemek gerekir. İngilizce bir söz vardır: Çok okuyan iyi yazar, çok dinleyen iyi konuşur. Bunun için, bir film seyredirken önce İngilizce altyazılı izlemeye çalışın. Sonra zaman varsa altyazısız izleyin kelimeleri duymaya ve anlamaya çalışarak. Dedğim gibi çok emek isteyen bir şey olduğu için listening zor. Ama writing de bir o kadar zor. Aslında İngilizce dersim. Bunlar için ayrı bir writing dersimiz, speaking dersimiz var ve academic connectionlarda, main course kitaplarında birçok listening aktiviteleri var.

Medipol'de asayiş berkemal

Medipol Güvenlik Amiri Erkan Şahin'e "Bu binada güvende miyiz?" diye sorduk. 10 bin metrekarelik alanı güvenlik personeli ile 7/24 koruduklarını söyleyen Şahin ekledi: "Hâkim olduğumuz kamera sistemi ve personelimizin işine vakıf olması sayesinde x-ray gibi bir teknolojiye şu an ihtiyaç yok. Acil bir durumda bağırsanız koşar geliriz."

Röportaj: HİLAL ŞAHİN HUKUK 1

Bir kurumun ürettiği hizmetin kalitesi, ancak perde gerisinde çalışanların başarısıyla yükselir. Daha önce yemekhane personelimizi ağırladığımız bu bölümde bu kez güvenlik personelimizi konuk alıyoruz. Üniversitemizin güvenlik işlerine bakan birim amiri Erkan Şahin ve güvenlik personeli Ergün Erem ile okuldaki güvenlik üzerine keyifli bir sohbet yaptık.

Eski bir asker olan Erkan Şahin, işine son derece vakıf biri. Bu işi severek yaptığı, sorularımıza verdiği ilgili cevaplardan anlaşılıyor. Ergün Erem de kurulduğu günden beri Medipol'de çalışıyor. Yorumcu ve yoğun bir iş olmasına karşın severek ve isteyerek bu meslekte olduğu kolaylıkla gözlemleniyor. Daha önceki işi ile kıyasladığında akademik ortamda görev yapmayı daha çok sevdiğini söylüyor.

Okulumuzun güvenlik amiri Erkan Şahin'in deyişiyle "Üniversite öğrencisi mantıklı olan her kurala uymakta zorluk çıkartmıyor." Bunu söylerken yakındıkları bir nokta var: Şahin'e göre öğrenciler güvenlikle ilgili temel kurallara vakıf değiller. "Bizim de bilmediklerimiz ve merak etiklerimiz var" deyip güvenliğin okulda ne düzeyde olduğunu sordum.

"Binaya giren herhangi biri en az 100 kez kameraya takılır"

Güvenlik stratejisi açısından rakamsal bilgi veremeyeceğini söyleyen Şahin, sözlerini şöyle sürdürdü: "Ancak 10 bin metrekarelik alan

Erkan Şahin (sağda) ve Ergün Erem arkadaşımız Hilal Şahin ile birlikte.

güvenlik personeli ile 7/24 korunuyor. 24 saat kesintisiz kamera kaydı yapılmakta. Valilikte yapılan güvenlik toplantısında da gözlemlediğim üzere kamera açısından güvendeyiz. Üniversiteye giren herhangi bir kişinin en az 100 kez kameraya takılmadan çıkması imkânsız."

Şahin'e göre, öğrencilerin kendi arkadaşlarını ve ailelerini, okulun öğrencilere ayrılmış kısımlarına getirmek istemeleri güvenlik zafiyeti doğuruyor. Öğrencilerden, dışarıdan gelen misafirlerini okulun öğrencilere ayrılmış kısımlarına geçirmemelerini isteyen Şahin, "İşte bu noktada güvenlik hepimizin işi" diyor. Şahin'in işbölümü konusunda söylediği bir diğer önemli husus ise acil durumlarda güvenliğe bilgi verilmesinin gereği. Biz de bu bilgi açığını önlemek adına çözüm sunalım dedik ve sorduk: "Katlara acil durum butonu veya telefonu konulamaz mı? Ya da örneğin hastaneye gelen hastalar güvenliğimizi tehdit edebilir, çünkü aranmıyorlar. Çantalarda

silah, bıçak gibi delici kesici alet taşıyabilirler. Onları denetlemek adına x-ray cihazı kullanılmaz mı?"

"Bağırsanız duyarız"

Her türlü teknik desteği aynı anda sağlamanın külfetli ve bir o kadar da zor bir iş olduğunu söyleyen Şahin'e göre güvenlik ekipmanı şu an için yeterli.

Şahin bu konuda şunları söyledi: "Küçük bir alana sahibiz. Acil bir durumda bağırsanız koşar geliriz. Hastanemiz tek kat ve giriş çıkışlarında güvenlik personeli var. Hâkim olduğumuz kamera sistemi ve personelimizin işine vakıf olması sayesinde duyarlı kapı ya da x-ray gibi bir teknolojiye şu an ihtiyaç yok. Üniversitemizin fiziki ortamının son şeklini almasından sonra güvenlik açısından da gerekli tedbirler ve yenilikler mutlaka göz önünde bulundurulacaktır. Güvenlik açısından temel prensibimiz, işimizi yaparken kimseyi rahatsız etmeden yapmaktır."

Düşünüyorum o halde varım

Hilal Şahin | Hukuk 1

Düşünme insanın en temel özelliğidir. Birey doğada var olduğu andan itibaren yaradılış gereği düşünür ve hareket eder. İlk dünyada bireyler arası güç faktörü kısıtlayıcı düzeydeydi. İnsanları düşündüklerini uygulamaktan alı koyan tek şey gücünün uyguladığı fiziksel baskıydı. Kişiler kişilik haklarını güvence altına alabilmek için kısıtlanmayı seçip belli özgürlüklerinden vazgeçtiler. Bunun için oluşturdukları yapıya devlet denir. Devletin mükemmel en yakın yönetiliş biçimi demokrasidir. Demokrasi kavramının olduğu her alana düşünce özgürlüğü olmazsa olmaz bir gerçekliktir. Kişilerin doğallarından gelen bu özgürlüğü yasaklanamaz ve kısıtlanamaz olsa da gerek tarihte gerek günümüz dünyasında kısıtlamaya yönelik diktalar mevcuttur. Hepimizin bileceği gibi dünyanın yuvarlak olduğunu açıklayan Galileo bu düşüncesi yüzünden kilise tarafından idama mahkûm edilmiştir. Bu örnekten çıkarılacak iki büyük sonuç var: Düşünme beynimizin içinde bilinçli ya da bilinçsiz gerçekleştirdiğimiz doğal bir eylemdir. Doğal ve istemsiz olabilmesi, bunun kısıtlanmaz olduğuna delil niteliğindedir. Yani otoritelerin karşı olduğu nokta, aslında düşünmek değil düşündüğünü paylaşmaktır. Düşüncenin dışavurumuna karşı olan yönetim, bunu farklı nedenlerle yapar. Örneğimizden çıkarılacak bir diğer sonuç da budur. Galileo eğer haklı olduğunu kanıtlayaydı, bu, kilisenin otoritesini zayıflatacak bir sonuç oluşturacaktı. Kilise mutlak hâkimiyetini koruyabilmek adına bu gerçeğin duyulmasını engelledi. Günümüzde olan düşünce özgürlüğünün kısıtlanmasının da sebebi budur. Devletin ve iktidarın gücünü hâkim kılma fikri her ne kadar demokrasiyle çelişse de kimi gelişmemiş ülkeler eleştiriye ve gelişime açık olmadıklarından anayasaları da belirli kısıtlamalar getirmektedir.

Bir ülkede düşünce özgürlüğü olabilmesi için daha doğrusu düşünceyi özgürce ifade edecek bir platform olması için uygun bir demokrasinin olması, baskı ve kaygının olmaması gereklidir. Böyle toplumlar gelişmiş ve modern toplumlardır. Geri kalmış toplumlarda bu kısıtlamalar aydın ve yazarların tutuklanmasına, onur ve haysiyetleriyle oynanmasına hatta sadece düşündükleri için öldürülmelerine neden olmaktadır.

Düşünce özgürlüğü üzerine yüzyıllar boyunca konuşulmuş, fikir üretilmiş, karşı görüşler türemiştir. "Bir insanı zorla susturmak ona bahşedebileceğiniz en büyük onurdur. Bu, onun size karşı olan mükemmelliğini kabul ettiğiniz anlamına gelir." aforizmasıyla Joseph Sobran düşünceyi suç sayan yönetimleri ironik bir dille eleştirmiştir. Oysa Sovyet Lideri Stalin "Kelimeler, silahlardan daha güçlüdür. Düşmanlarımızın silahlanmasına izin vermiyoruz. Neden konuşmalarına izin verelim." sözleriyle düşünceyi silahlanmayla bir tutmuştur. Stalin'in bu yaklaşımı devlet otoritesini korumaya yöneliktir lakin fiziksel terörle düşünmeyi bir saymakta, doğanın normlarına şirk koşturmaktadır.

Korkut: Düşüncelerini ifade edemeyen bireyler asalaklaşırlar

Hukuk Fakültesi hocalarımızdan Yrd. Doç. Levent Korkut düşünme üzerine düşündü, şu ifadeleri kullandı: "Düşünce özgürlüğü dediğimizde bunun farklı boyutları vardır. Sadece fantezi olsun diye ortaya atılmış bir özgürlük alanı değildir. Öncelikle düşünce özgürlüğü olmayan bir siyasi rejimin demokratik olması mümkün değildir. Demokratik olan rejimlerde düşünce özgürlüğü şarttır. Görünüşte demokrasi olmaması için muhalefete gerek vardır. Demokrasi sadece oy vermek demek değildir. Kişilerin oy verebilmesini sağlayacak donanıma ulaşmak gerekir. İkinci olarak demokrasi bilimsel alanda da önemlidir. Kural ve sınırlar içinde hareket eden bilimin gelişmesi yavaşlar. Ve son olarak düşünce, insanın kendisini ifade etmesini sağlar. Bireyler özgür bir insan hüviyetine sahip olmak için duygu ve düşüncelerini ifade edebilmelidir. Kişilik kazanımı ve gelişimi için bu şarttır. Bu olmazsa olgunlaşamazlar, asalaklaşırlar, takipçi hale gelirler."

Adada çözüm için görüşmeler halen sürüyor.

Kıbrıs gerilim hattı

Kıbrıs Barış Harekâtı sonrasında 1975 nüfus mübadelesi anlaşmasıyla Kuzey'den Güney'e tahminen 120 bin Rum, Güney'den Kuzey'e de 65 bin Türk geçmiş, böylece nüfus bakımından homojen iki kesim meydana gelmiştir. Bugün Kuzey Kıbrıs'ın 200 bin kişilik nüfusuna karşı, Güney Kıbrıs Rum Yönetiminde 700 bin civarında Rum yaşamaktadır.

Kıbrıs adası; jeopolitik önemi ve içinde barındırdığı halkların mahiyeti nedeniyle tarih boyunca "rahat bırakılmamış" topraklardır. Özellikle, dünyadaki büyük güçlerin satranç tahtası haline gelmiş Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerine coğrafi yakınlığı ve Akdeniz'in ortasında doğal bir üs konumunda olması nedeniyle bu özelliğini hala muhafaza eder. Fakat adanın yakın tarihinde sahne olduğu Türk - Yunan çekişmesi, buradaki en dikkat çekici aksiyondur.

Ada, sınırları 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı ile belirlenen Yeşil Hat tarafından ikiye bölünmüştür ve topraklarının yüzde 35,6'sı Türk, yüzde 64,4'ü ise Rum yönetimindedir. Fakat "Kıbrıs Cumhuriyeti" terimi Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'ne atfen kullanılır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ise sadece Türkiye tarafından tanınır. Hatta Avrupa Konseyi ve Birleşmiş Milletler, adanın kuzey kesimini "Türk işgali altında" şeklinde tanımlar.

Büyük hayaller...

Kıbrıs adası, 100 yıldan fazla bir süre (1856-1960 yılları arası) Birleşik Krallık egemenliğinde kaldı. Fakat tarih boyu içinde barındırdığı yoğun Rum nüfus, Yunanistan'ın burayı kendi topraklarına katıp büyük Helen İmparatorluğu hayalini kurması için yeterli bir sebepti... "Megalo İdea" olarak bilinen bu ülkü o kadar vazgeçilmezdi ki, zamanın süper gücü olan İngiltere'den, aday istemeye cüret edebildi Yunanistan. Beklediği 'Hayır' cevabını aldı. Tarihi plan uygulamaya kondu ve olay Birleşmiş Milletler'e taşındı. Yunan Hükümeti adadaki Rum nüfusun çokluğuna güvenerek, bu halkın self-determinasyon hakkının olduğunu dile getirdi. Ama BM böyle bir karar vermekten kaçındı ve Yunan yetkililere, sorunlarını adada yabana atlamayacak bir nüfusa sahip olan Türkiye ve adanın hukuki sahibi olan İngiltere ile çözmelerini söyleyerek elleri boş gönderdi.

Türkiye ise adadaki İngiltere hâkimiyetinin sürmesinden yanaydı ve kamuoyunda Yunanistan karşıtı

sesler çoktan yükselmeye başlamıştı. Adadaki halk için de yükselen bir gerilim söz konusuydu. Kıbrıslı Rum ve Türk vatandaşlar kaderlerinin, buradaki halkları hakkında çekişen bu iki devletin hamlelerine fena halde bağlı olduklarını bilincindeydiler. Birbirlerine bakışları ve gelecek planları değişmişti.

Ne Enosis ne Taksim

Konuyla ilgili söz sahibi bu üç devlet, 1959'da Londra'da masaya oturdu ve şartlar listesi uzadıkça uzadı. Yunanistan, adayı bir bütün halinde kendi topraklarına katmak anlamına gelen "Enosis" te; Türkiye ise Kıbrıs eğer İngiliz hâkimiyetinden çıkacaksa adanın kendisine verilmesi talebini belirten Taksim politikasında ısrarcıydı. Tarafları tatmin edici bir sonuç alınmadı. İki halk arasında fonksiyonel bir ortaklıkla iç dengeyi sağlanması ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin garantör devletler olması kararıyla masadan kalkıldı. Bu adımlar doğrultusunda süren politikalar ve birbiri ardınca imzalanan anlaşmalar sonucu Kıbrıs adası 1960'ta bağımsızlığını kazandı, Birleşik Krallık adadan çekildi.

Terörle gelen bölünme

Yunanistan için konu kapanmış değildi, Enosis yönünde politikalara devam etti. Bu politika kapsamında Yunan menşeli EOKA adlı terör örgütü, adadaki Türk halka yönelik soykırım sınırlarına dayanan sistematik bir katliama girişti. Akritas Planı'na dayandırılarak 21 Aralık 1963'te Kıbrıs Rum tarafı da Kıbrıs Türk toplumuna karşı kapsamlı bir şiddet politikasına geçti.

Sonuçta 30 bin Kıbrıslı Türk, 103 köyü terk etmek zorunda kaldı. Tüm Kıbrıs Türk nüfusu, ada yüzölçümünün %3'üne tekabül eden ve sürekli kuşatma altında tutulan küçük bölgelere sığındı.

Kıbrıslı Türklere karşı ağır ekonomik baskı uygulandı, dış dünyadan soyutlanıp, haberleşmenin, ulaşımın, ekonomik ilişkilerinin tamamen kesilmesi sağlandı. Toplumlar arası çatışma büyüyerek

devam etti ve Türkler yönetimden çekildi. Adadaki Türk halkının varlığını korumak ve hiç değilse adanın kuzeyini Türkiye'ye bağlamak fikri Türk kamuoyunun ortak sesiydi. Bu fikir çerçevesinde CHP-MSP koalisyonu zamanında, Türkiye anlaşmadaki garantörlük hakkını kullanarak adaya bir barış harekâtı düzenledi.

...ve Barış Harekâtı

20 Temmuz 1974'te başlayan, "Atilla" kod adındaki Kıbrıs Barış Harekâtı 2 gün sürdü, Girne ele geçirildi. Türk paraşütçüleri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin başkenti Lefkoşa'nın Türk kesimine indi. Yunan birliklerinin Ada'da garantör olarak bulunan Türk birliğine saldırması ise, çarpışmaların Ada geneline yayılmasına neden oldu. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından, harekâtın üçüncü günü ateşkes ilan edildi. **Türklerin Limasol ve Larnaka civarında bir miktar köyü boşaltmış olmalarına rağmen EOKA örgütü ele geçirdikleri yerleri tahliye etmedikleri gibi ellerindeki esirleri de serbest bırakmadılar.** Bunun üzerine ikinci bir harekât **düzenlendi.** Harekât neticesinde bir taraftan Magosa'ya diğer taraftan Lefke'ye varılarak Türk tarafının sınırları çizildi.

Dünya kamuoyu ve medyasında Güney kesim de jure (hukuken varlığı kabul görmüş) olarak konum alıp devletlerarası diplomaside aktif roller alırken, Kuzey kesim de facto (yalnızca fiilen varlığını sürdüren) bir yapılanma rolünü oynamaktadır...

Barış Harekâtı sonrasında 1975 nüfus mübadelesi anlaşmasıyla Kuzey'den Güney'e tahminen 120 bin Rum, Güney'den Kuzey'e de 65 bin Türk geçmiş, böylece nüfus bakımından homojen iki kesim meydana gelmiştir.

Bu iki kesim, 180 km boyunca uzanan ve genişliği 5 metre ile 7 km. arasında değişen bir "ara bölge" ile birbirinden ayrılmıştır. Bugün Kuzey Kıbrıs'ın 200 bin kişilik nüfusuna karşı, Güney Kıbrıs Rum Yönetiminde 700 bin civarında Rum yaşamaktadır.

Mukaddes emanetler

Peygamber Efendimiz'in Hırka-ı Şerif'leri, Sakalı Şerif'leri ve mübarek kılıçlarının yanı sıra Hz. Aişe'nin bir örtüsü, Hz. Yahya'nın kafatası ve sol kol kemiği, Hz. Musa'nın asası ve Hz. Davud'un kılıcını da içinde bulunduran birçok eşsiz parça Mukaddes Emanetlerin muhtevası içindedir.

İstanbul birçok konuda olduğu gibi kültürel manada da dünyanın ağırlık merkezinde bulunuyor. İstanbul'un bu konuda ağırlık merkezi ise Topkapı Sarayı'dır. Topkapı Sarayı birçok dinden, birçok kültürden ihtiva ettiği eşsiz parçalarla insanlığın ortak miras havuzunu dolduran paha biçilemez bir çeşme mesabesindedir. Özellikle içinde barındırdığı, yüzyıllarca üzerlerine titrenmiş, elden ele, medeniyetten medeniyete aktarılmış Kutsal Emanetler'in son durağı ve artık "evi" olması hasebiyle de bu özelliğini koruyor.

Kimlerden kalanlar?

Bu emanetler Topkapı Sarayı'nın Hırka-ı Saadet dairesinde bulunuyor. Burada düzenli aralıklarla bakımları ve sergileri yapılıyor. 605 parça emanetin, yer darlığı sebebiyle yalnızca 100 kadarı sergilenabiliyor. Mukaddes Emanetler'in içeriğinde Hz. Muhammed'e ve onun ailesine, Ashabı Kiram'a ve diğer birçok peygamberlere ve bazı din büyüklerine ait eşyalar bulunuyor.

Peygamberimizin Hırka-ı Şerif'leri, Sakalı Şerif'leri ve mübarek kılıçlarının yanı sıra Hz. Aişe'nin bir örtüsü, Hz. Fatma'nın duvağı ve bir gömleği bu emanetlerin ilgi odağıdır. Hz. Yahya'nın kafatası ve sol kol kemiği, Hz. Musa'nın asası, Hz. Davud'un kılıcı, Hz. İbrahim'in ve Hz. Mevlana'nın su ve yemek taslarını da içinde bulunduran birçok eşsiz parça Mukaddes Emanetlerin muhtevası içindedir. Bunlar arasında Hz. Musa'ya ve Hz. Yahya'ya ait emanetler, İslam'ın olduğu kadar Hristiyan ve Musevi dünyanın de

kutsalları sayıldığından, Yahudi ve Hristiyan ziyaretçiler için de oldukça ilgi çekicidir.

İstanbul'da büyük saygı ve önemle korunan mukaddes emanetlerin tamamı II. Mahmud döneminde yeniden düzenlenen Has Oda'da toplandı. Hırka-ı Saadet'i korumakla görevli 40 has odalı (Enderun Mektebi son sınıf öğrencileri) mevcuttu. Bunların görevleri odaları süpürmek, Mushafların ve diğer kitapların tozunu almak, buhur yakmak, gül suyu serpmek, altın ve gümüş eşyaları parlatmak, binanın tabanını yıkamak ve kutsal emanetlerin başında nöbetleşe Kur'an-ı Kerim okumaktı.

Mukaddes emanetler, maalesef, toplumun büyük çoğunluğu tarafından hala gerektiği gibi bilinmemekte, hatta bunları gidip görenlerin büyük bir çoğunluğunu da İstanbul'a gelen turistler oluşturmaktadır. Ama bu emanetler öncelikle, İstanbul'da yaşamakta olan vatandaşlar, özellikle öğrenciler için benzersiz bir tarihsel ve kültürel zenginlik kaynağıdır.

Bunca değerli parça nasıl toplandı?

• Yavuz Sultan Selim Han'ın meşhur Mısır Seferi sonucu, hilafet makamı ile beraber emanetlerin önemli bir kısmının İstanbul'a aktarılmasıyla

• XIX. Yüzyılda Arabistan'da, eşyaların kutsal sayılmayacağına iddia eden Vehhabilik akımının yayılmasının, emanetlerin titizlik ve hürmetle korundukları İstanbul'a akışını hızlandırmasıyla

• Birinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin Haremeyn'e olan saldırısından korunmaları için, emanetlerin Medine'de kalan kısmının Fahrettin Paşa tarafından İstanbul'a gönderilmesiyle

• Farklı topraklarda karşılaşılan çeşitli emanetlerin, sahiplerinden yüksek bedeller (genellikle her birinin ağırlığına göre) karşılığı satın alınmasıyla.

Yeryüzündeki en ilginç hastalıklar

Kurt Adam Sendromu, Fil Hastalığı, 80 Yaşındaki Çocuk Sendromu, Mavi Ten Rahatsızlığı, Alice Harikalar Diyarında Sendromu, Yürüyen Ceset Sendromu, Sıçrayan Fransız Rahatsızlığı, Vampir hastalığı... Onlar yeryüzünde bazen sadece birkaç kişide görülen en ilginç hastalıklar. Bu hastalıklara yakından bakmaya ne dersiniz?

Kurt Adam Sendromu

Dünyada çok nadir görülen bir hastalıktır. Yüz kurt görünümü alır ve aşırı tüylenme oluşur. ABD'de yapılan bir araştırmada, testosteron zerk edilerek, yüz ve vücut tüylenmesi olarak bilinen "kurt adam sendromu"nun tedavi edilebileceği belirlendi. Hindistan'ın Maharashtra Eyaleti'ne bağlı Pune kenti yakınlarında küçük bir köyde yaşayan 3 kız kardeş ile dünyada tanındı.

Fil Hastalığı (Elefantiyazis)

Kabaca Genişleyen Uzunlar Elefantiyaz olarak da bilinen Lenfatik filaryaz, en çok genişlemiş ya da şişmiş ayaklar ve kollara sahip dramatik insan fotoğraflarından bilinir. Gerçekte fil hastalığı, tropikal bölgelerde görülen bir asalak hastalığıdır. Bu hastalığa sivrisinekler tarafından taşınan parazitik kurtlar neden olur. Lenfatik filaryaz dünya çapında halen 120 milyon insanı etkiliyor ve bunların 40 milyonu bu hastalığın ciddi boyutundadır. Enfeksiyonlu dişi bir sivrisinek bir insanı ısırıldığında, mikrofilarya denen kurt larvalarını kana enjekte edebilir. Mikrofilarya tekrar tekrar ürer ve uzun yıllar boyu yaşayabileceği kan dolaşım yoluna yayılır. Sık görülen hastalık belirtileri enfeksiyon sonrası yıllara kadar gözükmez. Parazitler kan damarlarına yerleştiği gibi sirkülasyonu kısıtlayabilir ve çevresindeki dokularda kanın birikmesine neden olabilir. Enfeksiyonun en genel görülen belirtileri aşırı de-

recede büyümüş kollar, bacaklar, genityalya ve göğüslerdir. Rahatsızlık verici olmakla birlikte, tropikal fil hastalığı, yaşamı tehdit edici bir hastalık değildir. Şişliğin inmesi için de, bacak yükseğe kaldırılır ve lenf sıvısının tıkanıklığı aşması için varis çorapları kullanılır.

Heterokromi (Heterochromia)

Heterokromi, genellikle gözlerde, ancak kimi zaman da saç ve deride gözlenebilen renklenme farklılığıdır. Vücuttaki her türlü renklenmede görev alan melanin pigmentinin göreceli olarak fazla ya da az dağılımından kaynaklanır. Heterokromi iridum (gözde meydana gelen heterokromi) çoğu zaman kalıtsaldır ve herhangi bir zarar vermez (nötr mutasyondur). Ancak kimi durumda sonradan kazanılabilir ve bu durumda bazı hastalıklardan şüphe etmek gerekebilir.

Progeria

"80 yaşındaki çocuk sendromu" Progeria'ya bir çocuğun genetik şifresindeki ufaklık, basit bir kusur neden olabilir ama yıkıcı ve hayatını değiştiren sonuçlara yol açar. Ortalama olarak, bu hastalıkla doğan bir çocuk 13 yaşında ölmüş olacaktır. Vücutları normal yaşlanma sürecine göre daha hızlı yaşlandığı görüldüğü gibi genelde erken saç dökülmesi, kalp hastalığı, incelen kemikler ve artriti içeren fiziksel belirtiler geliştirirler. Progeria nadir görülen bir hastalıktır. Dünyada

sadece bu hastalığa sahip yaşayan 48 insan bulunmaktadır. Bunun yanında, 5 çocuğu bu hastalığa sahip bir aile vardır.

Huntington's Disease / Huntington's Corea

Huntington's Disease (HD), nöro-dejeneratif, yani nöronların yapısını bozan ve bu sebeple kas koordinasyonunun yitirilmesine, algısal becerilerin kaybına ve zihinsel erken yaşlanmaya sebep olan, ölümcül bir genetik hastalıktır. Hastalığın etkileri genellikle 35-44 yaş arasında görülmeye başlar. Otozomal baskındır; yani 4. otozomal kromozomunuz üzerindeki ilgili genlerinizdeki iki setten sadece birinde bile Huntington isimli gen bulunursa hasta olursunuz ve çocuğunuza da %50 ihtimalle bu geni aktarırsınız.

Hastalığın ilerleyişi kişiden kişiye değişse de, büyük oranda aynıdır: öncelikle koordinasyon bozuklukları ile kendisini gösterir. Kişi ekstremitelelerinin (kol, bacak, kafa gibi) kontrol edememeye başlar ve istemsiz atımlar oluşur. Hastalık, insan ömrünü en az 20 sene kısaltır. Zaten hastalık başladıktan sonra en geç 15-20 yıl içerisinde öldürmektedir. Ne yazık ki bu hastalığın günümüzde bilinen hiçbir tedavisi yoktur.

Mavi Ten rahatsızlığı

"Mavi insanlar" olarak bilenen büyük bir aile 1960'lara kadar

Progeria

ABD'de Kentucky'deki Troublesome deresi çevresindeki tepelerde yaşamışlardır. Onlar mavi fügetlerdi. Çoğu 80 yaşını geçmiş ve mavi ten dışında ciddi bir hastalık geçirmemiştir. Bu özellik nesilden nesle aktarılmıştır. Bu durumdaki insanlar mavi, erik moru, çivit mavisi ya da hemen hemen mora yakın tene sahiptirler.

Alice Harikalar Diyarında Sendromu

Zaman, boşluk ve vücut imajı çarpıklaşır. AIDS ya da mikropsi, insanın görsel algısını etkileyen sinirsel bir şaşırmacıdır. Bu kişiler insanları, beden uzuvlarını, hayvanları ve hayvan olmayan nesnelere gerçekten oldukça küçük algılarlar. Genel olarak uzakta görülen bir nesne aynı zamanda yakında da algılanabilir. Mesela, köpek, bir fare ebadında görülebilir ya da normal bir araba ölçeğe çekilmiş gibi görülebilir. Bu durum sadece algı terimlerinde; gözün mekaniği etkilenmez, sadece gözden geçirilen bilgilerin beyindeki yorumu etkilenir.

Blaschko çizgileri

Tüm vücuttaki ilginç çizgiler Blaschko çizgileri oldukça nadir görülür ve ilk olarak 1901'de Alman dermatolojist Alfred Blaschko tarafından sunulan açıklanamaz bir insan anatomisi fenomenidir. Ne belirli bir hastalık ne de bir hastalığın tahmin edilebilen bir belirtisidir. Blaschko çizgileri insan DNA'sına inşa edilen görülebilen bir desendir. Birçok aktarılan ve elde edilen ten ya da mukoza hastalığı kendilerini, şeritlerinin görsel görünümünü yaratan desenlere göre izah ederler. Şeritlerin nedeninin mosayizimin sonucu olduğu düşünülür ki; sinirsel, kassal ve lenfatik sistemleri karşılamazlar. Onları daha belirli hale getiren şey hastadan, hastaya benzer yakınlıkta uyumlarıdır, genellikle omurga etrafında V şeklinde göğüs, karn ve yan taraflar etrafında S şeklinde form alır.

Yürüyen Ceset Sendromu

Ölü olduklarına inananlar sendromu, bir akli depresyon ve intihar eğilimleri sendromudur. Öyle ki bu durumda hasta her şeyini kaybetmiş olmaktan şikâyet eder; tutkularını, vücudunun bir kısmını ya da tamamını, genellikle öldüğünü ve yürüyen bir ceset olduğunu düşünür. Şizofreni ve bipolar bozukluk gibi hastalıklarla bağlantılı olan sendroma yakalanan insanlar öldüklerini, etlerinin çürüdüğünü, bazen de yaşamsal organlarının ya da kanının olmadığını düşünüyor. Bazen hastanın teninde kurtların gezindiğini iddia etme derecesine kadar uzar. Bazı hastalar bunu kanıtlamak için intihar eder. Oldukça az rastlanan sendrom 2008 yılında 53 yaşında Filipinli bir kadında görüldü. Ölü olduğunu söyleyen kadın ailesinden morga götürülmesini istemişti. Yürüyen ceset sendromu hastalarına ilaç ve beyne elektrik şokuyla tedavi uygulanıyor.

Sıçrayan Fransız Rahatsızlığı

Ana özelliği hastaların beklenmeyen bir gürlütye ya da görüntüyle fazlaca irkilmeleridir. Arkanızdan biri gizlice yaklaştığındaki tikleme gibi değildir. Bu düzensizliğe sahip hastalar kollarını şiddetle sallarlar, bağırıp aynı kelimeleri tekrar ederler. İlk olarak Fransız-Kanada kökenli Maine oduncularında belirlenmiştir, garip refleksler dünyanın diğer kısımlarında da belirtilmiştir.

Vampir hastalığı

Dışarda güneşten korunmak için büyük mesafeler gidecek insanlar vardır. Eğer güneşe yakalanırlarsa vücutları kabarr. Bazıları güneş tenlerine değer değmez acı çekip kabarmaya başlar. Tam olarak vampir değildirler, kan içip tabutlarda yaşamazlar fakat vampir benzeri belirtilere sahip nadir bir hastalıkları olduğu için acı çekerler.

Kurt Adam Sendromu

Mikroskoplar

Robert Hooke

Medipost'un her sayısında bir tıbbi teknolojik cihaza değinmeye çalışacağız. Bir önceki sayımızda "Da Vinci Robotu"na değinmiştik. Bu sayımızın konusu ise mikroskoplar.

Tip alanında kullanılan "biyomedikal cihazlar" oldukça çeşitlidir. Mikroskoplardan bilgisayarlı tomografiye (BT), manyetik rezonans görüntüleme (MRI) neşterlere, "Da Vinci Robotu"ndan kalp pillerine kadar geniş bir yelpaze çizilebilir. Bu cihaz ve tekniklerin icatları bazen bir kişinin kişisel çabası, bazen de grup çalışmalarıyla mümkün olmuştur.

İsmi nereden geliyor?

Kelime kökeni olarak "Mikroskop" Yunancadan gelmektedir. Mikros küçük, skopein ise görmek anlamını taşımaktadır. Yani kelime bütününde, "küçük şeyleri görmek" anlamında gelmektedir.

Mucidi kimdir?

Mikroskopun ne zaman icat edildiğini saptamak oldukça güçtür. İcadı 1590'larda gözlük yapımcısı iki kişiye (Hans & Zacharias Janssen of Middleburg) atfedilen bu cihaz, belki de daha çok Galileo'ya yakışmaktadır. 1660'lı yıllarda Marcello Malpighi embriyolojinin babası olarak kabul edilip kılcal damarları mikroskopta gözlemiştir. 1665'te Robert Hooke'a ait ilk mikrografi çizimleri lenslerle yapılmıştır ve bu özelliğiyle mikroskopiye oldukça katkı sağlamıştır. Fakat kuşkusuz en büyük katkı Antoni van Leeuwenhoek'a aittir. Kırmızı kan hücrelerini ve spermatozoayı keşfetmiş, mikroskopinin bir teknik olarak popülaritesini artırmıştır. Daha sonra August Köhler, Fritz Zernike ve George Nomarski'nin ayrı ayrı çabalarıyla bugünkü mikroskop geliştirilmiştir.

Nasıl çalışır?

Çıplak gözle göremediğimiz küçük yapıları görmemizi sağlayan ışık mikroskobu ilk icat edildiğinde tek lensli olmasına karşın,

günümüzde lens takımları kullanan oldukça komplike, dolayısı ile detay görüntüleyen bir teknolojiye donanmıştır. Anlaşılacağı üzere gözümüzün sahip olmadığı "ayrım gücüne" sahip olan mikroskoplar fizik yasalarını kullanarak iki cisim arasındaki çok küçük mesafenin ayrımını bize net olarak sunarlar. Gözümüz iki cisim arasında 0,1 mm. mesafeden daha azını ayıramaz. Bu nedenle iki cismi tek bir cisim olarak algılar. Hâlbuki laboratuvarında kullandığımız ışık mikroskobumuz bile aralarında 0,0002 mm. mesafe olan iki yapıyı ayrı ayrı, detaylı yapılar olarak görmemizi sağlar. Daha kısa mesafeyi ayıran bir mikroskop bizi heyecandırır. Düşünsenize bu küçük mü küçük mesafede kim bilir daha ne detaylar görebiliriz! Örneğin DNA'nın iki ipliği arasındaki mesafenin ayrımını yapabilen ve bize gösteren mikroskoplardır.

Basit bir ışık mikroskobun iki temel yapısı objektif ve okülerdir. Objektif, derslerde kullandığımız projeksiyon makinasında olduğu gibi cismin büyük görüntüsünü verir. Oküler ise objektifin sunduğu ters görüntüyü düzleştirerek gözümüzün algısına sunar. Objektifte x150 mertebesinde büyüyen görüntü oküler ile x20 kadar daha büyüyünce gözümüz cismi 150x20=3000 misli büyük görmüş olur. Objektif ve okülerin vazifelerini yapabilmesi için yeterli ışığa ihtiyaç vardır. Işığı toplayıp incelenecek cismin içinden geçirecek objektife ulaştırın kısım da kondanserdir ki birkaç lensten meydana gelmiştir. Işık toplayıcı ondansere ışık ayna ile veya günümüzde olduğu gibi halojen lamba ile gönderilir. Işığın miktarı da kondanser ile objektif arasındaki diyafram ile ayarlanır.

Bir mikroskobun gücü onun ayırım gücü ile ölçülür. Ayırım gücünü etkileyen faktörler,

1. Kullanılan ışığın dalga boyu (enerjisi)
2. Mercek çapları (ışığın maksimum merceğe giriş açısı)
3. Ortamın ışığı kırma indisidir.

Mikroskopta ilgili yakın tarihteki gelişmeler nelerdir?

1900'lü yılların başında mikroskop fiziği alanında bir gelişme meydana gelmiştir. Bu fikir bilim dünyasında yankı uyandırmıştır; örnekleri gözlemleyebilmek için ışık mikroskobunda olduğu gibi "ışık" yerine "elektron" kullanmak. İlk elektron mikroskobunu 1931 yılında Ernst Ruska geliştirmeye başlamıştır. Bu "transmisyon (geçirgen) elektron mikroskobu" nun ilk örneğiydi. Işık mikroskobuyla aynı prensibi kullandığı halde, aydınlatma kaynağı olarak ışık yerine elektron, cam lens yerine ise elektromıknatıslar kullanılmaktadır. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, ışık yerine elektron kaynağının kullanılması ayırım gücünde önemli bir artışa sebep olmuştur. Çünkü elektronun dalga boyu görünen ışıktan çok çok küçüktür, enerjisi büyüktür. Bu nedenle elektron mikroskobu, aralarındaki mesafe 0,00000003 mm. (0,3 angstrom) olan iki cismin ayrımını yapıp bize gösterebilir. Işık kaynağında tungsten telden kopartılan elektronlar yüksek voltaj ile hızlandırılır, objektif merceğe geçerek elektromanyetik mercekle incelenecek cisim üzerine odaklanır ve elektronlar cismin atomları ile etkileşime geçerek görüntünün oluşumunu floresan ekran üzerine düşürür. Gözlemler floresan ekran üzerinden yapılır. Günümüzde bu görüntü dijital olarak fotoğraflanıp LCD ekran üzerine verilir. Elektronlar cisim içinden geçirildiği için mikroskobun adı "transmisyon elektron mikroskobu" dur.

Transmisyon elektron mikrosko-

bunun geliştirilmesi, tarama elektron mikroskobu (scanning elektron mikroskobu) için basamak olmuştur. Aradan 50 yıl geçmeden Gerd Binnig ve Heinrich Rohrer tarama elektron mikroskobunu geliştirmişlerdir. Tarama elektron mikroskopta da ışık kaynağı elektron enerjisidir. Ancak elektronlar cismin içinden geçmez. Yüzeye çarpıp, dedektörler ile algılanır. Girintili-çukuntulu bir yüzeyde elektronlar derinlik ve yükseklik topografisine göre mesafelenerek dedektöre ulaşır. Topografik yüzey görüntüsü dijital ortamda LCD ekrana yansıtılır.

Floresan mikroskop

Elektron yerine görünen ışığın belirli aralıktaki dalga boyunu kullanan mikroskop floresan mikroskobudur. Bazı maddeler belirli dalga boyundaki ışığı absorbe ederek uzun dalga boyunda ışığa çevirirler. Bu olaya floresan adı verilir. En basit haliyle inceleyeceğimiz bazı moleküler yapıların floresan özelliği olan bazı boyar maddelerle boyanıp, mikroskop altında gözlemlenmesine dayanır.

Faz kontrast mikroskop

Faz kontrast mikroskobu, materyallerin canlı ve hareketli olarak incelenmesini sağlayabilen bir mikroskoptur. Boyanmamış biyolojik materyaller ışığa karşı geçirgen ve çoğu aynı optik yoğunluğu sahip olduğu için direk ışınlar ile cisimden hafif derecede kırılarak geçen ışınlar bu mikroskobun özel diyaframı sayesinde dalga uzunluğu farkı artırılarak görüntünün daha belirgin olması sağlanır. Temel prensip, ışığın farklı kırılma indislerinin hücre ve hücre dışı oluşumlardan geçerken hızının ve yönünün değiştirilmesini sağlama esasına dayanır. Faz kontrast mikroskobunda kondansör diyaframı halka biçiminde annulus adı verilen özel bir diyaframdır. Objektif içine de halka biçiminde özel bir faz plağı yerleştirilmiştir. Faz plağını oluşturan madde direk ışınları daha ileri götürdüğü için hafif kırılan ışınlar ile arasındaki dalga uzunluğu farkı

artmış olur ve cisim ortamda yeterli bir kontrastta görülür

Polarizasyon mikroskobu

Bu mikroskop, biyoloji alanında ışığı çift kırıcı özelliği olan objelerin incelenmesinde kullanılır. Bu mikroskoplar yardımıyla ışığı çift kıran maddenin en ince yapısı rahatlıkla gözlenebilir. Polarizasyon mikroskoplarında nikol prizmaları denilen iki prizma vardır. Bu prizmalar polarizör ve analizör olarak adlandırılır. Bu prizmaların birbirlerine dik açı yapacak şekilde yerleştirilmeleri gerekir. Bu prizmalar polarizasyon düzlemlerine gelen ışınları bırakır, diğerlerini tutarlar. Bu nedenle prizmaların biri ya da diğerinden geçen ışık tek düzlemde yayılan polarize ışık olur. İncelenecek madde bu iki prizma arasına yerleştirilir. Böylece ışık mikroskobunda seçilemeyen çeşitli kristaller, ipliğimsi yapılar (bağ dokusu fibrilleri, kas lifleri) küçük granüller, yağ damlaları incelenebilir.

Karanlık alan mikroskobu

Bu tip mikroskoplarda kondansörün ortası kapalıdır. Işık, mikroskoba dik değil eğik olarak gelir. Bu durum karanlık bir odada yandan kuvvetle gelen ışıktaki aydınlıkta görülemeyen toz taneciklerinin görünür olmasına benzer. Doku kültürlerinde canlı hücreler, çekirdekçik, çekirdek zarı, mitokondri ve lipid damlacıkları parlak zemini oluşturan sitoplazma ise karanlık olarak görülür.

Ultraviyole mikroskobu

Bu mikroskoplarda ultraviyole yayan bir ışık kaynağı, ultraviyoleyi geçirebilen bir optik sistem ve floresan bir ekran kullanılır. Nükleik asitler gibi bazı hücre yapıları ultraviyole ışığını şiddetle absorbe ederler. Bu absorpsiyon ultraviyole mikroskobu ile incelenir. Bugün ise detay gerektiren araştırmalarda çok daha gelişmiş teknolojiye sahip, atomik kuvvet ve kolfakal mikroskopları kullanılmaktadır.

Editör: **ATIYE SELİN UZUN** DİŞ HEKİMLİĞİ 1

Ekranında bir moda absürtlüğü:

“Bugün ne giysem”

Bu program sayesinde Türk kadınının giyinmeye meraklı olduğunu ama yarışmaya katılan kadınların pek de giyim kültüründen nasiplenmediğini anladım. Şık olmanın abiye giymek olduğunu zannedenler ne kadar da çokmuş böyle! Abiye kıyafetler, ağır makyaj ve bol aksesuarla güzel giyinme yarışına tutuşan kadınlar, program jürisinden sert eleştiriler aldılar. Üstelik de bu eleştiriler karşısında milyonların gözü önünde salya sümük ağlayıp kendini hepten rezil edenler de var.

Show TV ekranlarında yayınlanan “Bugün ne giysem” programı izleyicilerin ilgisini çekiyor. 3 modacı jürinin Türkiye'nin en şık kadını aradığı programın formatı gereği ekrana çıkmak için uzun bir kuyruk oluşturan kadınlar, giyim kültürlerini göstermek amacıyla gardıroplarının kapılarını izleyenlerine açıyor, birinci olabileceği umuduyla yarışma jürisinin karşısına çıkıyor.

Peki, bu program Türk toplumuna neler kattı ve neleri alıp götürdü? Kişisel gözlemlerimden yola çıkarak söyleyebilirim ki; Türk kadınının giyinmeye meraklı olduğunu ama yarışmaya katılan kadınların pek de giyim kültüründen nasiplenmediğini anladım. Şık olmanın abiye giymek olduğunu zannedenler ne kadar da çokmuş böyle! Abiye kıyafetler, ağır makyaj ve bol aksesuarla güzel giyinme yarışına tutuşan kadınlar, “Bugün ne giysem” programının jürisinden olduğu kadar benden de sert eleştiriler aldılar. Üstelik de bu eleştiriler karşısında milyonların gözü önünde salya sümük ağlayıp kendini hepten rezil edenler var ki, programı iyiden iyiye komedi programı haline getirdiler.

Buradan en şık kadın çıkmaz!

Bir taraftan giyinmeye ilişkin kuralların, basit formüllerin öğrenilebildiği program, öylesine acımasızca bir reyting kaygısıyla hazırlanmış ki, eğitici yerine bir eğlence/şov programına dönüşmüş. Jürinin karşısına çıkan her yarışmacının giyimi ve giysi taşıyış gücü jüri tarafından yorumlanırken, arada ‘ne neyle giyilir, neyle giyilmez’ gibi bilgiler veriliyor. Buraya kadar her şey güzel. Ancak yarışmacılardan beklenenler arasında dans etmeleri, şarkı söylemeleri ve enstrüman çalmaları gibi giyinmekle ve yarışmanın amacıyla ilgili olmayan ‘program bezemeleri’ evlere şenlik sonuçlara neden oluyor. “Dans etmeyi seviyormuşsun. Hadi bize bir dans et de görelim” şeklinde jüriden gelen talepler, ekran karşısındakileri gülümsetiyor.

Yarışmaya çok kötü giyinen kadınların da katılıyor olması ise özellikle ilginç. Bir ön eleme yapılmadığı veya bunun iyi yapılmadığı düşüncesi uyandırıyor. Bu durum, yarışmacıların ve dolayısıyla yarışmanın kalitesini düşürüyor. Yarışmacıların giyimle ilgili düşünceleri, yaklaşımları ve bu

yöndeki bilinçleri daha önce sorgulanmıyor olsa gerek. Yarışmacıların tarz konusunda çok zayıf olduklarını ayrıca belirtmeliyim.

Jüri evlere şenlik

Jüri ile ilgili ilk gözlemim; çok ağır, katılan yarışmacıları rencide eden bir üslupla eleştiriyor olmaları. Üstelik de her geleni yönlendiriyor, belli bir kıyafet tarzı içine sokmaya çalışıyorlar. Kişisel özgürlük sunmuyorlar. Tamam, işin belli kuralları, belli matematiği vardır ama öte yandan da kıyafeti; bir kişinin sadece bedenini değil karakterini, o dönemdeki hatta o günkü ruh durumunu iyi yansıttığı oranda başarılı olabilir. Jüri bütün bunları hiç dikkate almayıp önünde bir boyama kâğıdı varmış da herkesi o kâğıtta işaretliyormuş gibi davranıyor. Her gelenin boyuna posuna ve tipine bakıp “*Sen ancak şöyle giyinebilirsin!*” diye vaaz etmeye başlıyorlar.

Gelelim jüri üyelerine. Uğurkan Erez’in deneyiminin olduğu konu, giyim ve giyim kültürü değil, moda defilelerinin koreografisi. Elbette herkes tecrübe edinene kadar amatördür. Ama ülkemizde bir işin kültürüne sahip olmayanlara o işi vermek nedense yaygındır. Uğurkan Erez’i coşmuş biçimde giyimi yorumlayan, değerlendiren hatta bu konuda profesyonel olan bir başka üyeye ukalalık eden bir koltukta görmek hayret verici. Bence o, giysisinin yanlış ya da doğru olduğunu söylemek yerine yalnızca giysiyi taşıma bazında yorum yapabilecek bir üyedir. Ama bu durumun sorumlusunun kendisi olmadığı ortada.

Diğer jüri üyesi olan İvana Sert ise, yerinde ve doğru yorumlarıyla ve şıklık gösterisiyle programı zenginleştiriyor ama bir izleyici olarak onu kanalı birçok yapımında görmekten sıkıldım. Gösteriyi ve görünmeyi çok seven bu hanımefendinin bozuk Türkçesi kimilerine sevimli gelebilir. Doğru Türkçe derdinde biri olarak bana öyle gelmiyor.

Jürinin diğer ve son üyesi Hakan Akkaya’yı kutlamak gerek. Yorumları gerçek bir profesyonel doğruluğunda. Ayrıca eleştirilen sanatın geniş sınırları olabileceğini ama bu sınırların bilgilendirme amaçlı ve zengin içerikli nasıl olabileceğini gösteriyor. Eleştirilmekten hoşlanmayan, eleştirilme kültürü zayıf bir topluma farklı eleştirilme örnekleri sunuyor. Her eleştirisinin

dayanağını sunarak, açıklamasını yaparak ve duygulardan ayıklayarak alışlagelenin dışında örnek oluşturuyor.

Programın bazı bölümlerine katılan ve her gelene kendini öptüren Nur Yerlitaş vardı ki, onu da burada anmadan geçemeyeceğim. Bir de erkeğin erkek gibi, kadının kadın gibi giyindiği modacılar bu programa davet mi edilmez yoksalmeye tenezül mü etmezler onu da bilmiyorum.

Böyle bir programda jüri üyeleri içinde bir moda editörü olmaması bir eksiklik. Giyinme ve şıklık denen kavramı iki modacı ve bir koreograf-tan daha zengin bir kadro yorumlaydı izlenirlik oranı daha düşük olmazdı diye düşünüyorum.

Topluma (kadınlara) ne öğretti?

Programdan yola çıkarak günün her saati nasıl şık olunabileceğine dair küçük ipuçlarını aşağıda sıralıyorum:

1) Şık olmak sadece lüksle, para ile olmaz!

Çünkü herkeste belli bir giyim kültürü olmalı. Kıyafete kucak dolusu para da akıtsan en fazla, olmadık şeyleri üst üste giyen palyaço gibi olur çıkarsınız. Bu yaptığınızın matah bir şey olduğunu sanırsanız da, Avrupa Yakası’nın Şahika’sı durumuna düşersiniz ki vah halinize!

2) Kıyafetinizde tek bir “star” olmalı

Eğer şık olmak istiyorsanız biri size baktığında tek bir şey dikkatini çekmeli. Bu bazen ayakkabılarınız, bazen kıyafetiniz, bazense aksesuarınız ya da çantanız olabilir, fark etmez. Ama size bakan kişi nereye bakacağını şaşırıyorsa ve gözü yoruluyorsa bu sizin şık olmadığınızı gösterir

3) Saç toplama şeklinize dikkat!

Bu yıl da moda olan ve kadınları zarif gösteren atkuyruğu yaparken vakte göre şekil seçilmeli. Eğer gündüz dışarı çıkacaksanız saçınızı ortadan ayırıp toplamak gerekiyor. Dümdüz arkaya taranan atkuyrukları gece tercih edilenlerden.

4) Moda diye vücudunuzu uymayan şeyleri giymeyin!

Her şeyden önce kendi vücudunuzu tanımalı, ona göre giyinmeliyiz. Kısa boylu ya da uzun boylu bayanların bazen kaçınması gereken kıyafetleri moda diye tercih etmek, bizi şıklıktan uzzaklaştıracağı gibi kötü görünmemizi de sağlar.

Moda üzerine birkaç afili söz

“Amaç insanları değiştirmek değil, kim olduklarını kıyafetlerle anlatma fırsatı vermektir.”

Dries Van Noten

“Şıklık, üzerinizdeki kıyafetten çok, bir kişilik meselesidir.”

Jean-Paul Gaultier

“Bir kadın, siyah küçük elbise ile asla fazla veya az şık giyinmiş olmaz.”

Karl Lagerfeld

“Söylendiği gibi üç bin tane ayakkabım yok, sadece 1060 tane var.”

Imelda Marcos

“Sadece çok akıllı kadınlar, sade bir stile sahip olmayı başarabilirler.”

Stendal

“Tüm dünyada kadınlar benzer bir sebeple giyinir, diğer kadınları rahatsız etmek için.”

Elsa Schiaparelli

“Stil ve moda arasındaki fark, kalitedir.”

Giorgio Armani

Hangi renkler trend olacak?

Bu yıl sıradanlıktan, o alıştığımız renk tonlarından uzak renkler bizi karşılıyor. Bu renklerden bize de kendimize yakışanı seçmekten başka bir şey kalmıyor! Elbise modasında olduğu gibi saç modellerinde de adeta özgürlük teması işleniyor. Özellikle kısa kesimli saç modelleri, uzun saçların birinciliğini elinden aldığını görüyoruz ve renklerde de çok daha asil renklerin hâkimiyetini görecekiz. Sezon renklerinde koyu kestaneler, koyu kumral ton üzerine açık kumral doreler, bakır, bal tonunda ana bazlar hazırlanıp, üzerlerine uç kı-sımlara doğru ton üstü ton uygulamaları yapılıyor.

Kişiyeye özel saç modelleri, kişiselleştirilen tarzlar!

Asi ve sert kesimlerin yanı sıra volümlü, katlı kesimlerle de saçlara yumuşak, hareketli bir görüntü veriliyor. Yüz çevresine uygulanan katlarla kişiyeye özel bir saç şekli ortaya çıkarılıyor. Saç şekillerinde bir tarafta net düz saçlar var ama bir tarafta da yumuşak buklelerin olduğu romantik etnik saçlar karşımıza çıkıyor.

Peki ya özel bir gece için nasıl bir saç modeli seçmeliyim?

Bu aslında tamamen tercih ettiğiniz kıyafetin rengi, modeli ve özel gecenizde gideceğiniz mekânın tarzına ve özelliklerine bağlı olarak değişkenlik gösterir. Aynı zamanda yüz hatlarınıza, bir kişinin saç modeli seçerken dikkat etmesi gereken en önemli kriterlerden bir diğeridir. Özellikle tarak bile kullanmadan yapılan doğal topuzlar, özel geceler için çok gözde bu aralar. Ve bu yılın en moda saç trendi örgülü saçlar. Hiçbir zaman modası geçmeyen atkuyrukları ise kadınlara ayrı bir hava ve zarafet katmakta.

Makyajda mat tonlar

Bu yıl öne çıkan renkler parlak ve kırmızı ama mat olan tonlar. Bunlara ek olarak şeftali ve pembenin mat olan hallerinin de bu yıl çok kullanıldığını görecekiz. Ama dünya modasının farklı görüşleri olduğu da kesin. Dünyaca ünlü markalar podyumlarında farklı duruşlar sergilemişler. Hep birlikte bakalım ve kendimiz için uygun olanını bulalım derim.

Rengârenk ayakkabılar, çantalar

Nihayet yaz geliyor! Bu yaz için ayakkabı ve çanta seçenekleri de rafa larda yerini aldı. Dolgu topuk ayakkabıların ve rengârenk çantaların çok moda olacağı bir sezonun arifesindeyiz. Bu yaz giysilerimiz gibi çanta ve ayakkabılarımız da capcanlı olacak!

Yırtık jeanler geri döndü

2008-2009 yılında popüler olan yırtık jeanler geri döndü. Boyfriend, skinny ya da İspanyol olmak üzere üç ayrı alternatif ile şimdiden bazı markaların koleksiyonlarında yerini aldı. Bu yaz yıkamalı ve taşlanmış jeanleri de çok görecekiz. Beyaz dışında sarı, kırmızı, mavi gibi oldukça açık ve canlı renkler de kullanılıyor. Ayrıca 2012 yaz koleksiyonunda çiçek desenli işlemler ve oldukça ışıltılı aksesuarlarda ön planda.

Editör: BAŞAK ÜLKER BESLENME VE DİYETETİK 1

Oscar heykelticikleri sahiplerini buldu

Oscar'a bu yıl Fransızlar damgasını vurdu. 5 dalda Oscar kazanan The Artist göz doldurdu. Tecrübeli oyuncu Meryl Streep 3. Oscar'ına uzanırken En İyi Yabancı Film ödülü, İranlı Asghar Farhadi'nin ülkemizde "Bir Ayrılık" adıyla gösterime giren "Jodaeiye Nader az Simin" filmine gitti.

Sinema dünyasının en popüler ödülü olan Oscar'ın bu yıl 84'üncüsü düzenlendi. Oscar törenine bu yıl Fransızlar damgasını vurdu. 5 dalda Oscar kazanan ve aldığı bütün heykelticikleri anasının ak sütü kadar hak ettiğini düşündüğüm The Artist, baştan sona tek bir kelime dahi konuşulmayan, komik-melodramatik şekilde bir film yıldızının renkli ve sonrasında dramatik olan hayatını konu ediniyor. Jean Dujardin, ona heykelticığı getiren mimikleriyle dünya tatlısı bir adam olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Fransızlardan sonra geceye En İyi Kadın Oyuncu seçilen Meryl Streep damgasını vurdu. Benim görüşüme göre The Iron Lady'deki performansı iyi olabilirdi ama My Week With Marilyn'de Michelle Williams'ı geçemezdi bile. En yakın zamanda Meryl Teyzemizin 17 defa aday gösterdiği ve 3 kez kazandığı heykelticikleri artık arkasındaki gençlere bırakmasını umuyorum.

Martin Scorsese

Taksi Şoförü, Sıkı Dostlar, Casino, New York Çeteleri, Göklerin Hâkimi, Köstebek gibi filmlerin usta yönetmeni Martin Scorsese'in son filmi Hugo da Oscar'a en çok dalda aday olan filmlerden biri oldu. Hugo, teknik daldaki bütün ödülleri topladı.

Gelelim senaryo ödülleri: ön-

celikle En İyi Orijinal Senaryo ödülü, Woody Allen yapımlı "Midnight in Paris"e gitti. Ki bu gecenin en doğru kararlarından bir tanesiydi. Böyle bir doğru karara karşın akademinin bir de yanlış bir karar vermesi gerekiyordu tabii ki. Bu yanlış karar da The Descendants'a verilen En İyi Uyarlama Senaryo ödülüyüdü. Filmi George Clooney'in karizmasının bile kurtaramadığı açıkta. Klişelerle dolu, hiçbir farklılığı olmayan, sıkıcı bir filme neden bu ödül verildi, hala çözebilmiş değilim.

The Descendants'a verilen o yanlış ödülün sonra, akademi gönlümüzü almak için En İyi Yabancı Film ödülünü Jodaeiye Nader az Simin (A Separation) filmiyle Asghar Farhadi'ye verdi. A Separation, İran sinemasında asla unutulmayacak filmlerin arasına girmiş olmalı şimdiden. Film, boşanmak üzere olan ama çocuklarının

velayeti konusunda ikileme düşen bir çiftin öyküsünü anlatıyor.

Film boyunca izleyene hiçbir ahlaki öneri ya da düşünce dayatılmaz. Filmin başından sonuna dek süren belirsizlik ve acabalar film bittikten sonra bile sürer. Çünkü Farhadi filmin sonuna seyircinin karar vermesini ister. Film tam bir netliğe kavuşmaz. Fakat yıllar geçse de açık tekrar izleyeceğimiz, klişelerden tamamen arınmış, İran orta sınıfını çok güzel bir şekilde tasvir eden nadide filmlerden biri. Ayrıca kendisi İran'a Oscar getiren ilk film unvanını da taşıyor.

HABERLER

İlk defa bir Türk dizisi İMDB'de en iyiler arasında

Tiyatro Festivali için geri sayım başladı

10 Mayıs-5 Haziran arasında düzenlenecek 18. İstanbul Tiyatro Festivali için geri sayım başladı. "Özgürlükler - Sorgulamalar" teması kapsamında insan hakları, göç, savaş ve şiddet gibi konuları irdeleyecek festivalin biletleri 7 Nisan'da satışa çıkıyor.

TRT'de ekrana gelen Leyla ile Mecnun dizisi, sanal âlemden aldığı destekle İMDB'nin en iyi dizileri sıraladığı listeye 4. sıradan girdi. Şu anda da 9,2'lik puanıyla 12. sırada

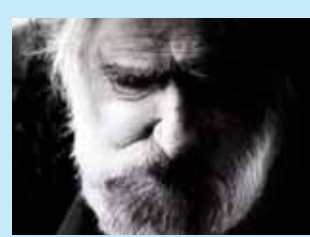
yer alıyor. Burak Aksak'ın senaryosunu yazdığı ve Onur Ünlü'nün yönetmenliğini üstlendiği bu absürt komedi, her Pazartesi evimize misafir oluyor.

Cahit Külebi ve "Love me Back"

Mayıs ayında Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de düzenlenecek 57. Eurovision Şarkı Yarışması'nda Türkiye'yi temsil edecek olan Can Bonomo, yarışma şarkısı "Love Me Back"i (Sen de Beni Sev) yazarken Cahit Külebi'den ilham aldığını dile getirdi.

"Her ay bir kitap okuyun"

Türkiye'de yılda kişi başına 7,2 kitap okunurken, bu sayının 12'ye çıkarılması için "Her ay bir kitap okuyun" sloganıyla kampanya başlatıldı. Kampanya ile kitap okuma oranının yükseltilmesi amaçlanıyor.

BİR ŞAİR:

Can Yücel

Dünyaca tanınan modern Türk şair. Kullandığı kaba ama samimi dil ile Türk şiirinde farklı bir tarz yaratmıştır. Şiirlerinde argo ve müstehcen sözlere çok sık yer veren, bu nedenle zaman zaman dikkatleri üzerine çekip soruşturmayla uğrayan Yücel, ilk şiirlerini 1950 yılında "Yazma" adlı kitapta toplamıştır. Taşlama ve toplumsal duyarlılığın ağır bastığı şiirlerinde, yalın dili ve buluşlan ile dikkati çektir. Ayrıca Lorca, Shakespeare, Brecht gibi ünlü yazarların oyunlarından çeviriler yaptı. Shakespeare çevirileri (Hamlet, Fırtına, Bir Yaz Gecesi Rüyası) aslına tam olarak bağlı kalmasa da son derece başarılıdır. Shakespeare'in ünlü "to be or not to be" sözünü "bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin" şeklinde Türkçeleştirmiştir. Şu sözcükleri özgeçmişini özetler:

*Ben ömrümce muhalif yaşıdım
Devletçe de menfi bir "tip" sayıldım
Onun için kan gurubum
RH negatif*

BU KONSERLERE GİDİLMELİ

Morrissey

İngiliz alternatif rock müziğinin efsane ismi Morrissey, İstanbul Caz Festivali'nin konuğu olarak, 19 Temmuz Perşembe akşamı Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi'nde etkileyici sesi, unutulmaz şarkıları ve güçlü sahne performansı ile İstanbullu hayranlarının karşısına çıkacak.

- 19 Temmuz 2012, saat: 21.00
- Harbiye Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi, İstanbul

Red Hot Chili Peppers

Yedi Grammy ödüllü ve multi-platinum sahibi Red Hot Chili Peppers tarihteki en başarılı rock gruplarının arasında gösteriliyor. 1983 yılından beri Californication, Otherside, Scar Tissue, Under the Bridge gibi dünyada yankı uyandıran hitlerin sahibi olan Red Hot Chili Peppers'in unutulmayacak İstanbul performansını kaçırmayın!

- 08 Eylül 2012, saat: 16.00
- santralistanbul, İstanbul

BATIDA SÖNMEYEN HİLAL:

Bosna-Hersek

Bosna'ya gelip de Boşnak böreği yemeden ayrılmak olmaz. Başçarşı'daki börekçilerden istediğiniz çeşidi sipariş edebilirsiniz. Ancak börek deyince türünü de belirtmeniz gerekiyor. Kıymalı istiyorsanız burek, peynirli istiyorsanız sirnica, ıspanaklı istiyorsanız zelvenica, patatesli istiyorsanız pita diyerek sipariş etmenizde fayda var.

ZEYNEP TUĞBA YALMAN
BESLENME VE DİYETETİK 1

Bosna-Hersek, dağlarıyla, yeşiliyle tam bir Balkan ülkesi. Bosna-Hersek'in başkenti Sarajevo, Türkçesiyle Saraybosna. Ülkenin asıl adı Bosna-Hersek Cumhuriyeti ancak Bosna-Hersek, üç özerk bölümden oluşuyor: Bosna-Hersek Federasyonu, Sırp Cumhuriyeti ve Brcko Bölgesi. Ülke, 1992-1995 yıllarındaki iç savaş sonunda Dalton Barış Antlaşmasıyla bu üç ayrı yönetim bölgesine ayrılmış.

Roma İmparatorluğu öncesi Bosna'nın tarihiyle ilgili kesin bilgiler bulunmuyor ancak Roma İmparatorluğu ile Boşnakların adı tarihte anılıyor. Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasıyla Bosna-Hersek, bağımsız bir krallık olarak tarihte boy gösteriyor. Coğrafik konumu dolayısıyla Bosna-Hersek sıkça işgal edilme tehdidiyle karşı karşıya kalıyor. 1386 yılında Bosna-Hersek'e ilk Osmanlı akınları başlıyor ve Boşnaklar İslamiyet'le tanışıyorlar. 1463 yılında Fatih Sultan Mehmet Bosna-Hersek'i fethediyor. Osmanlıların hoşgörüsü politikasıyla Boşnaklar Müslüman oluyorlar. Osmanlı idaresinde 415 sene kalıyorlar. Ancak 1878 yılında Berlin Antlaşmasıyla yönetim Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'na bırakılıyor. I. Dünya Savaşı'nın pimini, aşırı milliyetçi bir Sırp 1914 yılında Sarajevo'da çekiyor. II. Dünya Savaşı'nın ardından Tito, Yugoslavya Federasyonu'nu kuruyor. 1980 yılında Tito'nun ölmesiyle Yugoslavya Federasyonu yıkılıyor. 1992 yılında Bosna-Hersek bağımsızlığını

ilan ediyor. Ancak Bosnalı Sırp lar da Republika Srpska'yı kuruyorlar ve üç sene sürecek bir iç savaş başlıyor. Bu yıllar arasında Bosnalı Müslümanlara zulüm dayanılmaz boyutlara ulaşıyor. Bu zulümlerin en kötüsü BM Güvenlik Konseyi tarafından Boşnaklar için güvenli bölge ilan edilen Srebrenitsa'da yaşanan soykırım oluyor. Her yıl temmuz ayında Srebrenitsa Soykırımı'nda hayatını kaybeden Boşnaklar anılıyor.

Sarajevo (Saraybosna)

Başkent Sarajevo, Bosna-Hersek gezimizin ilk güzergâhı. Sarajevo'yu İgman ve Püren Dağları çevrelemiş. Şehir, Saraybosna Vadisi'nde, Miljacka (Milyeçka) Nehri etrafında kurulmuş. Sarajevo'da Osmanlı mimarisinin izleri kendini Başçarşı etrafında yoğun bir şekilde hissettiriyor. Camiler iç savaş esnasında yakılıp yıkılmış ama savaş sonrasında restore edilmiş. Bu camilerden bazıları, Fatih Külliyesi, Başçarşı Camii, Gazi Hüsrev Bey Camii, Ferhadiye Camii. Başçarşı adeta Sarajevo'nun simgesi, bizde Saraybosna'ya gelir gelmez ilk Başçarşı'ya gittik. Başçarşı tamamen Osmanlı eseri. Başçarşı'yı gezerken sanki İstanbul'da, Bursa'da veya Konya'daymışız gibi bir hisse kapılıyor. Çarşı düzeni bizimkilerle aynı. Bakırcılar, kuyumcular ve daha pek çok küçük dükkân mevcut. Başçarşı esnafıyla Boşnakçanız olmasa bile anlaşabiliyorsunuz. Türk olduğunuzu söylemeniz yeterli. Kırmızı dökük Türkçeleriyle başlıyorlar sizinle sohbet. Başçarşı'da efsane bir cami var, Bosnalı Müslümanlar

için manevi değeri çok büyük bir camii, Gazi Hüsrev Bey Camii. Gazi Hüsrev Bey, Saraybosna'da 17 yıl sancak beyliği yapmış bir zat. 1541 yılında Karadağ'da çıkan Sırp isyanını bastırmak için gittiği Mokro köyünde vefat etmiş. İç organları Karadağ'da bulunurken naaşı, Mimar Sinan'a yaptırdığı caminin avlusundaki türbeye gömülmüş. Bosna Savaşı'nda Sırp ların hedeflerinden biri de bu camiydi. Gazi Hüsrev Bey Camii Başçarşı'nın bombalanması esnasında yıkılmış, ancak 1996 yılında alınan dış desteklerle aslına sadık bir şekilde restore edilmiş.

Sarajevo'ya yaptığım gezide ikinci durağım merhum Aliya İzzetbegović'in kabrinin bulunduğu Kovaçi Şehitliği oldu. Bosna-Hersek'in bağımsızlığı için çok çalışmış olan Bilge Kral Aliya İzzetbegović'in müteviz kabrinde eli kalbinde bir asker nöbet tutuyor. Sarajevo'da 250 bin şehit yatıyor. Bizim için Gelibolu ne ifade ediyorsa, onlar için de Saraybosna tepeleri onu ifade ediyor.

Ve Saraybosna'daki son durağımız Bosna Tünel Müzesi. Bosna Savaşı sırasında 1300 gün kuşatılan Saraybosna'ya nefes aldırılan tünel, Sırp mevzilerinin arasında ve Uluslararası Havaalanının altından geçiyor. Uzunluğu 950 metre, yüksekliği ve genişliği 1-1,5 metre olan tünelin yapımı 4 ay 4 gün sürmüştü. Tünelin yapımı büyük bir gizlilik içerisinde sürdürülmüş, 24 saat aralıksız 3 vardiyalı çalışılmış ve asker takviyesi buradan sağlanmış. Saraybosna'daki evini Bosna Ordusu'na karargâh olarak vererek Sırp larla karşı kazanılan zaferde büyük pay sahibi olan Sida Kolar Nine, savaş sonrasında da şehre ziyarete gelen misafirleri evinde ağırlamaya devam ediyor.

Mostar

Sarajevo'dan sonraki durağım Mostar. II. Dünya Savaşı esnasında Almanların Adyatik Denizi'ne giden en stratejik yol olan Jablanica'daki Neretva Köprüsü, partizanların havaya uçurmasıyla film setlerine benzemiştir. Köprüden arta kalanlarla hatıra fotoğrafı çektirdik. Neretva

Nehri, o kadar mavi ki nehir boyalıymiş gibi duruyor. Mostar'a gelişimizle Mostar Köprüsü'ne gidişimiz bir oldu. Mimar Sinan, padişahın emri üzerine şairlere, müzisyenlere, resamlara yüzyıllar boyu ilham kaynağı olacak köprünün yapımı için kalfası Hayrettin Ağa'yı görevlendirmiş. Mimar Hayrettin, 1557'de başladığı köprü inşaatını 1566 yılında tamamlayarak Osmanlı'nın batıda ulaştığı en uç noktada Osmanlı'nın ve İslam'ın mührünü vurmak için köprüye hilal şekli verip üzerini bembeyaz mermerler ile döşemiş, Allah'ın (c.c) güzel isimlerini çağrıştırmak için de 99 basamak yapmış. 9 Kasım 1993 sabahı bir Hırvat topçusu Tarihi Mostar Köprüsü'ne atış yaparak köprüyü yıkmış. Bir Türk firması tarafından restore edilen Mostar Köprüsü şu an kullanıma açık.

Mostar Köprüsü'nün altından Buna Nehri geçiyor. Köprü'nün uzunluğu 28,5 metre, yüksekliği de 35 metre. Mostar Köprüsü, dünya mirası listesinde yer alıyor. Bahşiş karşılığı Boşnak gençler çivileme atlayıp gösteri yapıyor.

Mostar'ın silüetinde minareler öylesine kendini hissettiriyor ki Hırvatlar bu etkiyi kaldırmak için şehre hakim bir tepeye dev haç işareti dikmişler. Şehir federasyon dâhilinde Hırvatların elinde bulunuyor. Savaştan sonra yaklaşık 20 cami yeniden inşa edilerek ya da restore edilerek ibadete açılmış. Koski Mehmet Paşa Camii ve Karagöz Bey Camii bu şehrin en meşhur camilerinden.

Poçitel

Poçitel'e Mostar'a gelmeden bir uğradık. Adyatik'e 30 kilometre mesafedeki Poçitel de Mostar gibi, zümrüt renkli Neretva ırmağının kıyısında, yemyeşil bir dağın yamacına kurulmuş. Poçitel' de bir müddet dolaşıp, Neretva Nehri'ni köyün kalesinden seyrettik.

Blagaj (Blagay)

Mostar'dan sonraki durağımız Buna Nehri'nin doğduğu yer olan Blagaj. Blagaj oldukça küçük bir yerleşim yeri. Halveti Tekkesi olan Sarı Saltuk (Blagay) Tekkesi belki de Bosna-Hersek'teki en güzel Osmanlı eseri. Yanında sırtını yasladığı dağdan Buna Nehri doğuyor. Nehrin doğduğu yerde nehir kıyısına kurulmuş balık lokantaları var.

Travnik

Blagaj'dan sonraki güzergâhımız Travnik. Bosna-Hersek'in merkezinde, Saraybosna'ya 90 km uzaklıkta bulunan şehir, vezirler şehri diye anılıyor. Travnik Osmanlı'ya 70 vezir vermiş. 19 vezirin türbe ve mezarları bu şehirde, ayrıca şehir, Osmanlı kalesi ve içinden akan çağlayanlarıyla meşhur. Osmanlı İmparatorluğu zamanında Bosna Eyaleti'nin merkezi Travnikti. Şehre Osmanlı silüeti öylesine sinmiş ki, şehirde sayısız camii ve türbe mevcut. Hatta bir fotoğraf karesine 40 cami sığırdığı söylenir.

Ne Yenir?

Bosna'ya gelip de Boşnak böreği yemeden ayrılmak olmaz. Başçarşı'daki börekçilerden istediğiniz çeşidi sipariş edebilirsiniz. Ancak börek deyince türünü de belirtmeniz gerekiyor. Kıymalı istiyorsanız burek, peynirli istiyorsanız sirnica, ıspanaklı istiyorsanız zelvenica, patatesli istiyorsanız pita diyerek sipariş etmenizde fayda var. Ayrıca Bosna'da köfte de oldukça meşhur. Bosna Mutfağında bizim damak tadımıza çok uzak yemekler yok.

Ulaşım

Bosna'ya gidilecek en güzel vakit mayıs sonu. Bosna-Hersek Türkiye'ye vize uygulamıyor. Hava yoluyla gitmeyi düşünenler için en iyisi THY'nin Saraybosna'ya direkt uçuşları. Karayolunu önermiyorum çünkü Bosna'ya gidene kadar Bulgaristan ve Sırbistan gibi vize uygulanan yerlerden geçmek gerekiyor, bu da gezinin astarının yüzünden pahalı olmasına neden olur. Ayrıca karayoluyla seyahat güvenli değil. Muhtelif fiyatlara gidiş-dönüş uçak biletleri bulunabilir. Ancak benim tavsiyem paket turlara katılmamız yönünde. Özel harcamalar dışında paketlere her şey dahil. Daha rahat ederseniz, her şeyi turlar ayarlıyor, size gezmek ve fotoğraf çekmek kalıyor.